

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

STEMMEN UIT HET VERLEDEN

N° 2510

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Stemmen uit het verleden

HOOFDSTUK I

OM EEN GESTOLEN BROOD

Op een triestige dag in het begin van de maand maart, in het jaar 1930, dus nog tien jaar vóór de tweede wereldoorlog uitbrak, wandelden twee heren langs de Old Bailey, een straat in het alleroudste gedeelte van Londen, waar nog de mufte geur schijnt te hangen van eeuwenoude processtukken, die er sluimeren in de archiefkasten in het Paleis van Justitie, en in de talloze advocaten-kantoren, welke men in deze buurt vindt.

Men ziet hier bijna niets anders dan leden van de balie, grijze rechters, jeugdige substituuts, advocaten en een drom van schrijvers en klerken, die, gewapend met hun on-

vermijdelijke actentassen, zich haastig voortspoeden, als opgejaagd door een onzichtbare macht.

Het was reeds tien uur in de ochtend, maar het leek wel of het nimmer dag zou worden, zo donker en dreigend koepelde de dreigende hemel zich over de straten van de wereldstad.

De twee heren liepen zwijgend naast elkander voort, als onder de neerdrukkende invloed van hun omgeving — de morsige straat, de eeuwenoude, als vermoeid tegen elkander leunende huizen met hun smalle ramen en donkere portieken.

Eensklaps begon het weer fel te hagelen, en een aandrijvende don-

kere wolk beloofde nog meer natte sneeuw en regen.

De hagelstenen geeselden de straat, die in een ogenblik geheel verlaten was, daar iedereen een schuilplaats had gezocht.

De twee wandelaars stonden juist voor een dier politierechtbanken, waarvan men er in Londen tientallen aantreft, en waar kleine delicten, zoals straatschenderij, burengerucht, dronkenschap en kruimel diefstallen onmiddellijk berecht worden, zonder de rompslomp van papier waarmede de grotere zaken gemeenlijk gepaard gaan.

— Laat ons hier maar even binnegaan, Charles, zei de oudste der beide heren, wij kunnen dan wachten tot de bui is overgedreven, en wie weet kunnen wij getuigen zijn van een of ander interessant geval.

Zij gingen de sombere holle vestibule van het kleine gerechtsgebouw binnen, waar een agent met de handen op de rug heen en weer liep, die hun echter vrij liet passeren, want deze rechtszittingen zijn openbaar, en als er voldoende plaats is, kan iedereen, die er lust in heeft, ze bijwonen.

Zij gingen een donkere, naargeestig verlichte gang door, sloegen een hoek om, en zagen nu recht voor zich een dubbele deur, waar eveneens een agent op post stond.

— Is er nog plaats voor ons, officier? vroeg een der heren.

— Plaats, sir? Ik geloof dat gij van morgen de eersten zijt, antwoordde de man, terwijl hij de deur open hield voor de twee heren, hen met enige verwondering nastarend, toen zij zich een plaatsje uitzochten op een der voorste voor het publiek bestemde banken, in het eenvoudige, trieste rechtszaaltje.

Er waren daar een zestal personen aanwezig; een hunner was de rechter-commissaris, de tweede zijn griffier, de derde en vierde waren twee politie-agenten, de vijfde was de beklagde, een oud ineengeschrompeld mannetje met een vuur-

rode neus, en de zesde was een oude vrouw, die op de achterste bank rustig zat te knikkebollen, en hier blijkbaar een toevluchtsoord had gezocht omdat het hier warm en droog was.

De rechter leunde achterover in zijn stoel, en scheen met de blik de zoldering te raadplegen.

De twee agenten stonden naast de beklagde te wachten op het uit te spreken vonnis.

Toen wendde de rechter met een ruk het hoofd naar de beklagde, en zei:

— Ben je al eens meer dronken geweest, beklagde?

— Nooit, edelachtbare — nooit van mijn leven, antwoordde het mannetje bevend.

— Met uw welnemen, edelachtbare, de man is een doorgewinterde dronkaard, zei een der agenten, hij is al herhaaldelijk voor geweest. Zijn vrouw lijdt armoede, hij brengt alles naar de lommerd om aan geld voor de drank te komen.

De rechter schudde het hoofd, zuchtte eens, en zei onverschillig:

— Twee shillings, of een dag hechtenis.

Daarna verscheen een vrouw met een verlept gezicht, beschuldigd, dat zij een buurvrouw met een bezemsteel op het hoofd had geslagen.

Wéér een paar vragen en een op onverschillige toon gegeven antwoord, daarop weer de vlakke stem van de rechter:

— Dat is de tweede keer, dat gij wegens handtastelijkheden voor mij verschijnt, vrouw Green. Als het weer gebeurt, neem ik andere maatregelen. Vier shillings of twee dagen.

De vrouw bromde iets tussen de tanden, wierp driftig wat geldstukken voor de griffier neer, en kon vertrekken.

De rechter verschoof zijn grote hoornen bril, de twee agenten verdwenen, en keerden even later terug met een bejaard man, een grijsaard van omstreeks zestig jaar, misschien wel jonger, maar zijn haar was spierwit, evenals zijn verward baardje.

Zijn ogen stonden hol, en zijn wangen waren ingevallen, maar het gelaat duidde op intellect.

De rechter had waarschijnlijk in deze kleine sombere zaal, reeds heel wat verschillende gezichten van beklagden gezien, maar nu keek hij toch met enige verwondering in zijn blik naar deze zeer eenvoudig geklede man, met zijn intelligent uiterlijk.

De man deed een paar wankelende stappen vooruit, kwam voor het beklagdenbankje staan, en greep zich aan de leuning van het hekje vast.

— Gij zijt hier nog nooit geweest, voor zover ik weet, zei de rechter. Uw naam?

— James Duncan, zei de man met een doffe stem.

— Ouderdom en plaats van geboorte?

— Sheffield — 1879.

De rechter keek de beklagde enigszins verbaasd aan; — deze man, met zijn spierwit haar en zijn gebogen rug, was dus iets ouder dan vijftig jaar.

Hij wendde zich tot de agenten en vroeg:

— Hoe luidt de beschuldiging?

— Brood gestolen, edelachtbare; op heterdaad betrapt, uit een kar, die een ogenblik onbeheerd stond.

De rechter trok zijn wenkbrauwen hoog op, zette zijn bril recht, en wendde zich tot de beklagde met de vraag:

— Hebt gij daar iets tegen in te brengen?

— No, sir.

— Wat was de reden?

— Honger.

Een ogenblik heerste er stilte in de rechtszaal.

Dat antwoord had indruk gemaakt, naar het scheen.

De stem van de rechter had een vriendelijke klank gekregen, toen hij vroeg:

— Zijt gij werkloos?

— Yes sir, al sedert enige jaren. Ik ben maar voor weinig dingen ge-

schikt, ziet gij, — en te oud om nog iets nieuws te leren.

— Gehuwd?

— Weduwnaar, mijn vrouw is reeds jaren dood.

— Hebt gij geen familieleden, die zich uw lot aantrekken?

— Ik heb één dochter, die op het ogenblik ziek is. Voor haar nam ik het brood weg.

Weer bleef het een ogenblik stil in het lage, bedompte rechtszaaltje.

De rechter schraapte zijn keel, schoof toen met een ruk zijn bril op zijn voorhoofd, keek de beklagde doordringend aan, en zei:

— Luister eens, James Duncan — het is niet de eerste maal dat gij zo iets gedaan hebt; ik zie op uw straflijst, dat gij reeds éénmaal veroordeeld zijt voor hetzelfde vergrijp. Ik ben nu wel genoodzaakt de wet toe te passen — twee shillings of een dag.

De grijsaard, met zijn blauwgeaderde handen op het hekje steunend, scheen iets te willen zeggen, maar de woorden bleven hem in de keel steken. Hij boog het hoofd, hief toen een hand in een gebaar van wanhoop op, en mompelde bijna onverstaaubar:

— Geld heb ik niet; — gij moet dan maar doen wat de wet voorschrijft.

Hij wendde zich om en de agenten gingen naar hem toe om hem te steunen bij zijn wankelende gang.

Maar vóór hij de deur bereikt had, liet een heldere stem zich horen, die riep:

— Beg your pardon, edelachtbare — het is immers een vreemdeling vergunt, die boete te betalen, als de beklagde zelf daartoe niet bij machte is?

— Yes sir, antwoordde de rechter haastig, blijkbaar zelf verheugd over deze oplossing.

De oudste der twee heren, die zo even waren binnengetreten, trad op de griffier toe, en legde het geld voor hem neer.

— Gij kunt gaan, beklagde, zei

de rechter op zachte toon, en ik hoop van harte, dat ik u hier nooit meer zal terugzien.

James Duncan had een snelle blik geworpen op de man, die zo even de boete voor hem betaald had, en deze had in twee donkere schrandere, maar door de honger holle ogen gekeken.

De beklaagde wilde een paar woorden van dank stamelen, maar de ontroering belette het hem en

hij strompelde heen.

— Wij gaan hem na, Charles, zei de oudste der twee heren op zachte toon.

Zij stonden op, maakten een korte buiging voor de rechter en verlieten eveneens de zaal.

Die twee mannen waren John Raffles, de gentleman-inbreker, alias de Grote Onbekende, en zijn trouwe vriend Charles Brand.

HOOFDSTUK II

HONGER

Toen de twee vrienden de vestibule bereikten, troffen zij daar de grijsaard nog aan.

Deze wendde zijn blikken naar Raffles en scheen hem dadelijk te herkennen.

Hij deed moeizaam een stap in zijn richting en mompelde:

— Excuse me sir, dat ik u nog niet heb bedankt voor uw vriendelijkheid — mijn gedachten waren elders en mijn hoofd is wat ledig, ik zou gaarne...

De oude man kon niet verder spreken.

Hij bracht een trillende hand aan het hoofd, deed een stap vooruit, tastte als een blinde voor zich uit, en zou zijn gevallen als Raffles, hem niet in zijn krachtige armen had opgevangen.

Er kwam aanstonds een agent toeschieten, die op meewarige toon zei:

— Wilt gij, dat wij de oude man even naar de wachtkamer brengen, mijnheer?

— Neen, dat is niet nodig — ik zal wel voor hem zorgen — wij zullen hem naar huis brengen, tenminste als hij zijn adres bij zich heeft.

Raffles opende de jas van de versufte man, nam er een versleten portefeuille uit, en zocht er even in.

Aldra had hij een geopende brief gevonden waarop het adres van de grijsaard stond vermeld: James Duncan, 27, May Flower Street.

Hij deed de portefeuille weer in diens zak en wendde zich tot de agent met de vraag:

— Zoudt gij zo goed willen zijn, even een taxi te roepen.

— Yes sir, antwoordde de agent, en snelde weg.

Een ogenblik later klonk een schrill gefluit door de straat, en er verliepen slechts een paar seconden

voor de taxi voor het gerechtsgebouw stond.

Raffles en Brand hadden de oude man elk onder een arm genomen, en ondersteunden hem nu voorzichtig naar buiten.

Zij hielpen hem in de auto, waar Brand hem zo gemakkelijk mogelijk neervlijde terwijl Raffles de chauffeur het adres opgaf.

De agent sloot het portier en de auto zette zich in beweging.

— Waardoor zou die oude man zo plotseling het bewustzijn hebben verloren? vroeg Charles Brand, nadat hij de grijsaard gedurende enige ogenblikken had gadedeslagen.

— Vraag je dat nog? Van honger natuurlijk, antwoordde Raffles, en er verscheen een bittere glimlach om zijn lippen. In welk een tijd leven wij toch, dat iets dergelijks nog altijd mogelijk is, terwijl er genoeg voedsel is voor allen.

Toen vervolgde hij op wat zachtere toon:

— Die rechter was een rechtschapen man. Hij begreep tenminste waardoor die ongelukkige tot zijn daad gedreven was, en men kon zien, dat het hem aan zijn hart ging de stakker te moeten veroordelen. Maar het moest onmogelijk zijn, dat zich zo iets kan voordoen.

— Deze man behoort zeker niet tot de arbeidersklasse, meende Brand, met een blik op de eenvoudige kleding van de grijsaard.

— En toch verricht hij handenarbeid, of hij gaat althans met gereedschap om, zei Raffles, terwijl hij naar de handen van Duncan wees, waarvan de vingers vierkante en eeltige toppen hadden.

— Ik zou wel eens willen weten, wie en wat hij was, hernam Brand na enige ogenblikken.

Raffles antwoordde niet, maar stak zijn hand in de binnenzak van de nog steeds half bewusteloze man en haalde er de portefeuille uit, welke hij reeds eenmaal in de handen had gehad, en zag dat de enveloppe met het adres bedrukt was

met een bekende firmanaam.

Hij bedacht zich niet lang, maar ontvouwde de brief die in de opengesneden enveloppe stak, en die slechts enige regels bevatte.

«In antwoord op uw aanvraag moeten wij u mededelen, dat wij van uw uitvinding tot onze spijt geen gebruik kunnen maken.»

De brief was ondertekend door de procuratiehouder van een bekende machinefabriek. Raffles deed de brief weer in de enveloppe en zei zuchtend:

— Onze vriend hier is dus een uitvinder. Misschien wel een van die ongelukkigen, die nooit iets bruikbaar uitgevonden hebben en met een idee fixe rondlopen. Nu, wij zullen wel zien, want ik ben van plan, mij het lot van deze man aan te trekken.

— Zoals je het lot van duizenden anderen hebt aangetrokken, Edward, zei Brand, terwijl hij de Grote Onbekende een blik van oprechte bewondering toewierp.

— Daarover praten wij niet, zei Raffles kortaf, ik doe niets anders dan wat ik als mijn plicht beschouw. Maar zie, daar slaat onze vriend de open op.

Inderdaad, had Duncan zijn ogen geopend, en wierp een verwonderde blik om zich heen.

Hij scheen de twee heren niet aanstonds te herkennen en vroeg:

— Wat is er met mij gebeurd?

Raffles nam de vermagerde hand van de oude man in de zijne en antwoordde:

— Gij hebt een flauwte gehad, maar alles komt in orde als gij u vooral rustig houdt. Wij zullen voor u zorgen. Ge voelt u zeker zwak en uitgeput?

— Ik heb in drie dagen zo goed als niets gegeten en mijn dochter niets anders dan een stuk oudbakken brood.

De oude man had weer de ogen gesloten en leunde met bleek gelaat tegen de wand van de auto.

Raffles en Brand wisselden een

veelbetekenende blik met elkander, welke boekdelen sprak.

Er werd verder niet meer gesproken, tot de chauffeur stopte voor een oud huis in de Mayflower Street.

De oude man was weer half in zijn versufte toestand terug gevallen, zodat Raffles en Brand hem moesten steunen bij het uitstappen.

De chauffeur kreeg een fooi en reed weg.

De deur werd juist geopend door een meisje, dat blijkbaar in dat huis behoorde en het drietal dat voor haar stond, met grote verschrikte ogen aankeek.

— Kent gij deze oude man, kindlief? aldus wendde Raffles zich tot het meisje.

— Ja zeker mijnheer, dat is mijnheer Duncan van de vierde verdieping.

Raffles wierp een blik op de steile trap en vervolgens op het door honger uitgeputte lichaam van de uitvinder, en zei tot het meisje:

— Weet je ook of hier beneden een kamer is, waar wij de arme man even kunnen laten uitrusten? Hij is ziek en zwak en het zal moeilijk zijn hem de trappen op te krijgen; het behoeft slechts een uurtje te duren.

Raffles had nog niet uitgesproken, of rechts van de smalle vestibule ging een deur open en op de drempel van de deur verscheen een jonge vrouw met een vriendelijk gezicht, die haar handen aan haar schort afdroogde daar zij blijkbaar met de was bezig was geweest.

Zij keek verwonderd naar de drie mannen en riep toen uit:

— O... gunst... wat is er met de oude Duncan gebeurd?

— Hij heeft een flauwte gekregen en is nog zeer zwak, antwoordde Raffles, het zal wel een uurtje duren voor hij de trap op kan gaan.

— Laat hem dan aanstonds hier binnenkomen mijnheer, dan kan hij op onze canapé liggen, tot hij wat op zijn verhaal is gekomen, vervolgde de jonge vrouw haastig.

— Wij danken u vriendelijk voor

uw aanbod en zullen er gaarne gebruik van maken, zei Raffles. Wij zullen u niet lang lastig vallen, want Duncan is niet bepaald ziek; de stakker heeft alleen honger.

De vrouw schudde zwiingend het hoofd en maakte toen haastig plaats voor Raffles en Brand, die Duncan meer droegen dan steunden, en hem naar de divan brachten — een eenvoudige met wasdoek overtrokken rustbank.

Raffles en Brand legden Duncan behoedzaam neer, en dadelijk schreef eerstgenoemde enkele woorden op een stukje papier, hetwelk hij Brand toereikte, met het verzoek:

— Loop eens snel naar een drogist, en breng mee wat hier op staat.

Brand verwijderde zich haastig en Raffles wendde zich tot de vrouw met de vraag:

— Hebt gij misschien een paar boterhammen en een kop warme melk te missen, ik zal het u gaarne vergoeden.

— Natuurlijk mijnheer! riep de vrouw uit, maar ik wil er volstrekt niets voor hebben.

— Dat is heel vriendelijk van u, hernam Raffles, terwijl hij de vrouw toeknikte.

En nu deelde hij in enkele woorden zijn ontmoeting met de oude man mee, waarbij hij duidelijk liet blijken, dat het alleen de honger was, die Duncan zo van streek had gemaakt.

Meteen liep de vrouw heen, om wat melk te warmen, en een paar boterhammen te snijden.

Raffles had zich op een stoel voor de rustbank gezet, en keek, met de kin in de hand geleund, aandachtig naar het bleke gelaat van de man, die hij nu als zijn patient beschouwde.

— Een schrander en een niet onknap gelaat, mompelde hij zacht. Wat zou er wel met deze man gebeurd zijn, dat hij tot deze trap is afgedaald, en stelen moet om zijn

honger en die van zijn kind te stillen.

Hij zat hier nog over na te denken, toen Brand terugkeerde en een klein flesje voor hem neerzette.

Raffles nam het, deed er de kurk af, nam een lepel van de tafel, goot deze vol, en liet het drankje tussen de halfgeopende lippen van zijn patient vloeien.

De uitwerking was verrassend.

Na enkele ogenblikken sloeg Duncan de ogen op, en liet ze verbaasd om zich heen dwalen.

Al spoedig scheen hij zijn omgeving te herkennen, en hij knikte de vrouw, die juist met een blad, waarop een bord dampende havermout en een paar boterhammen, binnentrad, vriendelijk toe.

— Nu moet gij nog ongeveer vijf minuten wachten, totdat het drankje wat ik u gegeven heb, goed is uitgewerkt, en dan zullen wij eens zien wat een bordje van deze kostelijke pap vermag, zei Raffles glimlachend.

Daarop wendde hij zich tot de vrouw, nam haar ter zijde en vroeg zacht:

— Kent gij de oude Duncan al lang?

— Een jaar of vijf. Zo lang zij hier wonen.

— Waarvan leven zij? Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid, maar, omdat ik belang stel in de oude man.

— Zijn dochter Mathilde, die wij Tilly noemen, was werkzaam op een fabriek van kunstbloemen, totdat zij ziek werd en haar vader schreef, geloof ik, veel — ik meen dat hij boeken uit een vreemde taal vertaalde. Maar dat zal wel niet veel hebben opgeleverd, want in de laatste tijd was schraalhans keukenmeester.

Raffles vroeg nu:

— Het meisje ligt immers boven ziek?

— Yes sir, het leven in de fabriek was niet goed voor haar; — zij was altijd tener en bleek.

— Dan zullen wij eens dadelijk naar haar gaan kijken, zei Raffles,

wilt ge mij even de weg wijzen?

— Ik zal u mijn oudste dochtertje meegeven, mijnheer, die kent haar goed.

Zij opende een deur, en riep:

— Anna, kom eens hier, en breng deze heer bij juffrouw Tilly Duncan.

Er kwam een aardig kind van een jaar of negen aanhuppelen, dat even verlegen bleef staan, toen zij de twee deftig geklede heren zag.

Raffles streelde het over het blonde kopje, en zei:

— Laten wij gauw gaan.

— Ik zal wel gauw terug zijn, zei hij tot Brand en ging met het kind heen, vier steile trappen op.

Anna opende een deur op het donkere portaal, die toegang gaf tot een armelijk gemeubeld vertrek, waarin slechts een tafel, een paar stoelen en een ijzeren ledikant stonden en opende een tweede deur.

Zij stak haar hoofd door de kier en Raffles hoorde haar vragen:

— Ben je wakker, Tilly? daar is een mijnheer die je even spreken wil, een heel vriendelijke man.

Een zachte stem antwoordde iets en even daarna stond Raffles in een zijkamertje, waarvan het grootste gedeelte was ingenomen door een grote matras, die op de vloer lag en waarop een meisje van omstreeks achttien jaar lag uitgestrekt, bedekt door een wollen deken.

Naast haar op de vloer, op een oud dienblad, stond een karaf water, een drinkglas en een paar medicijnflesjes.

Voor het raam hing een oude lap bij wijze van gordijn en dat was alles. In het kleine vertrek hing een bedompte lucht.

Raffles hield een ogenblik zijn blikken gevestigd op het ingevallen gezichtje met de grote donkere ogen, die hem verwonderd en enigszins verschrikt aankeken.

Raffles trad op het meisje toe, en zijn stem had een klank van liefdevolle belangstelling toen hij zei:

— Ik ben een vreemdeling voor u, Miss Mathilde, maar ik hoop dat

niet langer meer te zijn. Ik heb zo even uw vader ontmoet en ik was in de gelegenheid hem een geringe dienst te kunnen bewijzen.

En nu deelde hij het meisje dat zich half had opgericht, in enkele woorden mede, wat er met haar vader was voorgevallen, waarbij hij natuurlijk zweeg over de diefstal.

Er kwam een aarzelend handje te voorschijn, dat naar Raffles werd uitgestrekt en een bevende stem zei :

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer. Waar is mijn vader nu?

— Hij is beneden en over een uurtje zal hij sterk genoeg zijn, om met onze hulp de trap op te kunnen gaan, maar dan moet hij beslist een paar dagen zijn kamer houden. Hij is nog zwak en hij moet eerst weer op krachten komen. En laat mij nu eens zien hoe het met u gesteld is. Ik ben dokter...

Hij knielde voor de matras neer, voelde het meisje de pols, onderzocht haar met de stethoscoop, die hij altijd bij zich droeg, liet haar op enige vragen antwoorden en stond toen op.

— Een zwakke borst, bloedarmoede, te weinig krachtig voedsel en te weinig frisse lucht, mompelde hij voor zich heen; nu, wij zullen daar eens gauw verandering in zien te brengen.

Hij wendde zich weer tot het zieke meisje, vatte haar hand, en zei :

— Luister eens, Miss Tilly: als gij hier blijft liggen, zult gij zeker niet beter worden. Gij hebt frisse lucht nodig, veel beweging en krachtig voedsel. Neen, haal maar niet uw schouders op, ik weet wel, wat gij zeggen wilt. Maar weet gij wat we doen zullen? Wij zullen u zo spoedig mogelijk naar buiten zenden in gezelschap van uw vader. Over geld behoeft gij u niet te bekommeren, daar zorg ik voor. Ik heb in Kent enige landhuisjes en in een daarvan zult gij stellig binnen een paar weken goed aansterken.

Op het magere gelaat van het jonge meisje lag een uitdrukking als op dat van een kind, dat naar een schoon sprookje luistert.

Toen barstte zij uit:

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, dat gij zo iets wilt doen voor mensen, die u volkomen vreemd zijn?

— Dat komt er niet op aan, mijn kind. Misschien zal ik u dat later wel eens vertellen.

— Maar — maar ik heb in het geheel niet op iets dergelijks gerekend, mijnheer. Ik heb geen kleren, geen schoenen... stamelde het meisje.

— Ook daarvoor zal gezorgd worden, maak u maar niet ongerust over dergelijke kleinigheden, zei Raffles, terwijl hij opstond.

— Ik ga nu naar uw vader, en zal hem hier brengen.

HOOFDSTUK III

HET VERHAAL VAN EEN UITVINDER

Toen Raffles weer in het propere vertrek stond, waar hij Duncan had achtergelaten, vond hij deze reeds veel beter.

Zijn ogen hadden hun akelige, koortsige glans verloren, en zelfs vertoonde zich wat kleur op zijn bleke wangen.

Hij zat te praten met Charles Brand, die opstond toen Raffles binnentrad, en uitriep:

— Mr. Duncan heeft met smaak gegeten en hij voelt zich nu vrij wat beter, — maar hij heeft nog steeds een hongerig gevoel gehouden!

— Nog een half uurtje geduld, Mr Duncan, zei Raffles glimlachend, en dan zullen wij u iets steviger voorzetten. Denkt gij dat gij de trap op zoudt kunnen lopen?

— Dat zal wel gaan, sir, — maar natuurlijk niet te vlug.

— Dan zullen wij eens proberen hoever gij het brengt als wij u ondersteunen, hernam Raffles. Uw dochter wacht u met ongeduld.

Raffles en Brand namen hem ieder onder een arm, en gingen met hem tussen zich in de trap op.

Duncan moest telkens op een der portalen rusten, en het duurde bijna tien minuten voor de twee vrienden hem eindelijk in zijn kamer hadden gebracht, waar zij hem op zijn bed neerlegden.

Raffles voelde hem de pols, knikte voldaan met het hoofd, en zei op fluisterende toon iets tot Brand, die zich onmiddellijk verwijderde.

Raffles ging op een stoel zitten naast het bed waar de uitvinder nog een weinig buiten adem van het trappen klimmen, uitrustte.

— Ik heb zo even met uw dochter afgesproken, zei Raffles, dat zij met u een paar weken gaat doorbrengen op een van mijn landgoederen.

Raffles had dit gezegd op een toon alsof het vanzelf sprak, maar Duncan keek hem aan, alsof hij zijn oren niet kon geloven, en stamelde:

— Maar mijnheer, waaraan hebben wij dat allemaal verdiend. Mogen wij dat wel van u aannemen? Ik kan er niets voor terug doen.

— Als gij weigert zou mij dat zeer teleurstellen, hernam Raffles ernstig. Er steekt volstrekt niets bijzonders in wat ik voornemens ben te doen en gij behoeft er u ook in het geheel niet vernederd door te voelen. Ik heb daar een bungalow, die leegstaat en die gij direct kunt betrekken. De frisse buitenlucht zal wonderen doen, dat zult gij ontdekken en die lucht kost mij niets.

— Ja, als gij het zo wenst te beschouwen, hernam Duncan aangedaan, terwijl hem de tranen in de ogen kwamen.

Eensklaps barstte hij in snikken uit, en Raffles hoorde hem stamelen:

— O, dat het zover komen moest.

Raffles was opgestaan, en naar het raam gelopen, teneinde de oude uitvinder wat bij te laten komen.

— Luister, mijnheer, zei Duncan na een poos. Gij zijt zeer goed voor mij en mijn kind geweest, en al hadt gij niets anders gedaan dan wat gij vanochtend hebt gedaan, dan zoudt gij recht hebben op mijn dankbaarheid. Ik zal u mijn geschiedenis verhalen, gij hebt het recht die te kennen, maar ik zeg u vooraf, dat het een verhaal is van schurkerij en misdaad.

— Als gij denkt, dat u dat zal verlichten, deel het mij dan mede, hernam Raffles op zachte toon, maar eerst moet gij nog wat eten.

Er verliepen nog enkele minuten, en toen kwam Brand terug met een jongen, die een mand droeg vol levensmiddelen en delicatessen.

Hij werd op de voet gevolgd door het dochtertje van de vrouw, in wier woning Duncan vertoefd had en die een tafellaken, borden, messen en vorken droeg, en blijkbaar zeer veel schik in het geval had. Het jonge ding dekte met grote handigheid de tafel, terwijl Duncan met grote ogen toekeek.

Brand ontkurkte een fles wijn en pakte daarna dozen en blikjes uit, waaruit leverpastei, zalm, eieren, sardines en andere lekkernijen te voorschijn kwamen, benevens een paar trossen druiven, appels en peren.

— Wat jammer, dat Miss Tilly er ook niet bij kan zijn, zei het melsje.

Raffles gaf Brand een wenk, en beiden gingen het kamertje van Duncans dochter binnen en droegen de zieke met matras en al voorzichtig naar de kamer van haar vader, waar zij met grote ogen, de tengere vingers ineengestremgeld, naar de gedekte tafel keek.

Toen alles klaar stond ging Anna heen, met de belofte, dat zij voor

het afruimen zou zorgen.

Duncan kon zelf naar zijn stoel lopen en nu zat hij daar met het gelaat, waarop verwondering en dankbaarheid om de voorrang stredden, terwijl hij nu en dan de hand greep van zijn kind, dat naast hem op de matras lag uitgestrekt.

Raffles had de glazen volgeschonken, hief het zijne op en zei op ernstige toon:

— Moge deze eenvoudige maaltijd de inleiding zijn tot een beter leven voor u, Mr. Duncan. Ik drink op uw toekomst en op de gezondheid van uw dochter.

Langzaam bracht Duncan 't glas aan de mond, nam een teug en zette het glas weer neer.

— Mijn toekomst, mijnheer, zei hij op doffe toon, zou verzekerd zijn geweest en mijn dochter zou nooit op een fabriek hebben behoeven te werken als mijn pad zich niet gekruist had met dat van een schurk, die nu schatrijk is en aan wie het leven alles schijnt geboden te hebben wat men kan verlangen.

— Gij kunt mij dit alles aanstonds mededelen, Mr. Duncan, laat ons eerst eten en over andere dingen spreken.

Raffles en Brand toonden zich goede gastheren, maar zagen er op toe, dat de aan voedsel ontwende magen van zijn beschermelingen niet overladen werden.

Ook Tilly werd niet vergeten en Brand had zich tot haar galante ridder opgeworpen en op een dienblad al het nodige neergezet, waarvoor hij met een dankbaar glimlachje beloond werd.

Men sprak over allerlei onderwerpen en Raffles vernam onder meer, dat Duncan enige jaren gestudeerd had voor werktuigkundig ingenieur, maar zijn graad niet had kunnen halen, daar hij zijn studie wegens familieomstandigheden ontijdig had moeten afbreken.

Hij had echter een aanstelling op een machine-fabriek gekregen, was getrouwd, had zich echter zijn jonge

vrouw zien ontvallen bij de geboorte van zijn enig kind en het verdriet daarover had hem zodanig aangegrepen, dat hij geruime tijd niet meer geschikt was voor een leven van arbeid.

Hij had zijn betrekking verloren, en het duurde geruime tijd voor hij een andere, ditmaal heel wat minder goede, positie had kunnen verwerven.

Ondanks deze tegenslagen had hij zijn dochtertje een zo goed mogelijke opvoeding gegeven en al zijn liefde ging uit naar zijn kind, dat alles voor hem op de wereld was.

Toen zij verzadigd waren, zei Raffles:

— Deel mij nu uw geschiedenis mee, als gij wilt, zei hij glimlachend, maar eerst zullen wij uw dochter naar haar kamer terugbrengen, want de sigaretten- en sigarenrook zou haar kunnen benadelen.

Miss Mathilde werd naar haar oude plaatsje gedragen, Brand gaf haar haar medicijnen in, waarvoor het juist tijd was, waarna de tussendeur gesloten werd. Nadat de drie mannen enige tijd zwijgend gerookt hadden, Duncan blijkbaar genietend van de geurige sigaar, hem door Raffles aangeboden, begon deze langzaam te spreken.

— Ik zal u niet vermoeien door te spreken over allerlei technische details, maar vijf jaar geleden ongeveer deed ik na talloze proefnemingen een uitvinding. Ik moet u ernstig verzoeken, mij niet te beschouwen als een van die rampzalige warhoofden, die telkens iets anders uitvinden, het ene al evenmin bruikbaar als het andere. Ik vond een verbetering uit aan een benzine-motor, van zo ingrijpend gewicht, dat er miljoenen mee te verdienen waren, want zij verhoogde aanzienlijk de bruikbaarheid, de levensduur en het nuttig effect van de motor. Ik bezat echter, helaas, geen geld om mijn uitvinding zelf te exploiteren, zodat ik op een goede dag mijn tekeningen en plannen bijeen nam,

en mij begaf naar de eigenaar van een grote fabriek van machines en motoren. Ik koos met opzet geen al te grote fabriek uit, daar ik vreesde, dat men daar niet bereid zou zijn aan mijn plannen de nodige aandacht te schenken.

Ik ging dus naar Bern-Hurlet & Sons Ltd. Ik behoefde niet naar Sheffield, want er is een branch in oostelijk Londen.

— Ik heb die naam wel eens gehoord, zei Raffles de as van zijn sigaret tippend. Gij begaaft u dus naar hem toe en toen? Weigerde hij u te ontvangen?

Duncan schudde het hoofd, en antwoordde:

— Hij weigerde niet. Hij keek mijn plannen in, haalde de schouders eens op, verklaarde dat zij hem niet veel waard leken, maar dat hij ze toch wel een paar weken wilde behouden, om er met zijn mededirecteuren over te spreken, en ze door zijn ingenieurs te laten bestuderen. En toen beging ik een grote domheid; ik liet de plannen bij hem. Ik vertrouwde hem, en ik dacht niet eens aan fraude.

Duncan drukte de vuisten tegen het voorhoofd, en zuchtte.

Toen hernam hij op schorre toon:

— Ik vertrok en wachtte twee, drie weken, — ik wachtte een volle maand, en omdat ik toen nog niets hoorde, begaf ik mij naar de fabriek, om iets naders te vernemen. Hurlet was echter niet aanwezig, zo zei men, en ik ging onverrichter zake terug. Er verliepen wederom twee weken. Ik schreef een brief, maar kreeg geen antwoord... Ik schreef hem nogmaals... te vergeefs. Een paar dagen later verschenen de eerste berichten in de technische tijdschriften, waarin de nieuwe « Hurlet-motor » werd aangekondigd. Een bang voorgevoel be kroop mij. Door een vertrouwd vriend, een technisch medewerker van de « Times », liet ik eens een onderzoek instellen naar de nieuwe motor, en uit de beschrijving, die hij mij er van gaf, bleek

duidelijk, dat in die nieuwe motor mijn vinding was toegepast. Dat was de vrucht van mijn zwoegen, van mijn hersenarbeid.

Duncan had dit laatste bijna onhoorbaar gestameld, en in zijn ogen vlamde een ogenblik wilde wrok.

Hij bedwong zich echter uit alle macht en vervolgde:

— Natuurlijk ben ik, toen ik zekerheid had, dadelijk naar de Hurllet-fabriek gegaan en ik eiste een verklaring. Ik was half gek, en ik wist niet meer wat ik deed. Jaren en jaren had ik besteed aan die plannen, die als het ware een deel van mijzelf waren geworden. Hoeveel nachten had ik er niet aan gezwoegd — hoeveel hoopvolle verwachtingen had ik er niet van gekoesterd?

— Ik kan mij uw gevoelens levendig indenken, zei Raffles op zachte toon. Vertel verder.

— Hurllet ontkende alles; — hij wist van niets. Hij liet mij, toen ik driftig werd en hem bedreigde, als een hond buiten de deur zetten.

— De schurk! ontsnapte Brand ondanks zichzelf.

— Ja, mijnheer, een nietswaardige ellendeling! riep Duncan uit, en ik moest berusten, want ik had geen bewijzen, ik had niemand iets van mijn plannen gezegd en alleen mijn dochter wist, dat ik aan een groot werk bezig was, maar zij was toen pas twaalf jaar — wat kon zij van mijn uitvinding geweten hebben?

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen vroeg Raffles:

— Hebt gij daarna nooit meer getracht Hurllet tot andere gedachten te brengen en hem te bewegen u althans een deel van zijn winst af te staan?

— Dat deed ik tweemaal, mijnheer — tweemaal heb ik mij zelf vernederd, omdat de nood hoog gestegen was. Ik was zodanig in de war, door dit afschuwelijk bedrog, dat ik aan niets anders kon denken, en men mij nergens kon gebruiken,

en als mijn kind niet moedig naar een fabriek was gegaan, dan waren wij verhongerd. Toen werd zij ziek en de rest is u nu wel bekend.

— En Bern Hurllet Ltd. heeft zeker met de door u uitgevonden motor een kapitaal verdiend?

— Hij is er schatrijk door geworden, mijnheer. Reeds na enige maanden moest hij zijn fabriek uitbreiden en na een jaar nogmaals. Toen kocht hij er grote terreinen bij en bouwde daarop een geheel nieuwe fabriek.

— Toen gij het eerst met Hurllet over uw plannen sprak, waart gij dus geheel alleen met hem?

— Yes sir; er waren geen getuigen bij.

— Ja, dan vrees ik dat er nu niet veel meer aan te doen zal zijn, zei Raffles hoofdschuddend. Gij hadt direct een advocaat moeten raadplegen, maar ja, die heren kosten geld.

Raffles deed een lange haal aan zijn sigaret, drukte het peukje in het asbakje uit, en zei, terwijl hij Duncan de hand op de schouder legde, op bemoedigende toon:

— Gij hebt nu uw hart uitgestort en moet dit alles trachten te vergeten en u uit alle macht werpen op iets nieuws. Uw technische capaciteiten kunnen onmogelijk uitgeput zijn door deze ene uitvinding. Gij behoeft slechts tijd en gelegenheid om rustig te kunnen denken en dan ben ik zeker, dat gij ons spoedig kunt verrassen met iets nieuws. Ik zal u die gelegenheid verschaffen.

Duncan had de hand van Raffles gegrepen, en drukte deze, terwijl de tranen hem naar de ogen welden.

— Zeg mij uw naam, sir, dat ik u dit later zal kunnen vergelden.

Raffles scheen een ogenblik te aarzelen. Toen zei hij:

— Mijn naam is Lord Palmhurst, maar als ge mij een groot genoeg wilt doen, dan spreken wij hier nooit meer over. Ik zal nog vandaag een telegram sturen naar mijn zaakwaarnemer in Kent; daar is het eerder lente dan elders in ons land, en

morgen breng ik u en uw dochter daar heen. Gij kunt daar ongestoord werken, en uw dochter zal er geheel genezen. De enige voorwaarde is : mondje dicht tegenover iedereen, die gij daar mocht ontmoeten. Ik ben door omstandigheden toevallig in de gelegenheid gesteld, om Chestnut

Hall, — zo heet de bungalow, waar ik u naar toe zal brengen, — te uwer beschikking te stellen.

Duncan gaf geen antwoord, maar zijn schitterende ogen en zijn bevede lippen spraken een duidelijke taal.

HOOFDSTUK IV

HURLET & SPICER LTD

Er verliep een week gedurende welke Raffles de nodige maatregelen trof om Duncan en zijn dochter naar Chestnut Hall in Kent te vervoeren.

Hij vertrouwde ze daar toe aan de hoede van de rentmeester en diens vrouw, die reeds meermalen dergelijke gasten van de man, die zij als Lord Palmhurst kenden, hadden gehuisvest.

De versterkende lucht en de voortreffelijke maaltijden misten hun uitwerking niet, en reeds binnen enkele weken was Mathilde Duncan zodanig aangesterkt, dat zij weldra een kort, van innige dankbaarheid getuigend briefje aan Raffles had kunnen richten, hetgeen bezorgd was in het kleine huis, hetwelk de Grote Onbekende in een der noordelijke voorsteden van Londen onder die naam bezat en somtijds ook bewoonde.

Raffles en Charles Brand zaten nu in de bibliotheek van een fraai huis aan de Cromwell Street, en spraken juist over de nieuwe beschermelin-

gen van de gentleman-inbreker.

— Als ik bedenk, dat ik die Bernard Hurlet herhaaldelijk in het Hyde Park in zijn prachtige slee ben tegengekomen — en hem altijd voor een fatsoenlijk man heb gehouden! riep Brand woedend uit, dan raakt mijn bloed aan het koken! Het is een schurkenstreek, bij de beesten af.

— Je hebt gelijk, amice, zei Raffles met een hoofdknik, een gewone diefstal is minder erg dan dit laaghartige misbruik van vertrouwen. Maar die Mr. Hurlet is nog niet van mij af. Wij zullen die rijke schavuit eens tonen wat het zeggen wil, zich John Raffles tot vijand te hebben gemaakt.

— Ben je al wat van zijn particuliere omstandigheden te weten gekomen?

— O jawel, daarvan heb ik een speciale studie gemaakt, juist met het oog op mijn plannen. Hij is getrouwd met een nicht van hem, die een flink kapitaaltje meebracht, en

hij heeft een dochter van een jaar of twintig.

— Is hij president-directeur van zijn vennootschap?

— Ja, maar sedert een jaar of zes heeft hij een adjunct naast zich, Philip Spicer geheten, een man van een jaar of vijftig, maar die zich blijkbaar aan de zaak niet veel gelegen laat liggen.

Hiermede eindigde dit gesprek en Raffles stond op, bleef een poosje met de handen in zijn zakken naar het verkeer in Cromwell Street staan kijken, draaide zich om en zei tot Brand, die inmiddels was begonnen zijn registers bij te werken:

— Nu, amice, je weet wat ik van plan ben en neem voorlopig afscheid van je. Ik ben voornemens en hoop, dat het zal lukken je gauw persoonlijk enig nieuws te kunnen vertellen... So long, amice.

De volgende dag bood zich, vroeg in de ochtend, een eenvoudig gekleed man, met even grijzend haar, bij de werkbaas van een der grootste werkplaatsen der fabrieken van Hurler & Spicer Ltd. aan.

Hij werd in een wachtkamertje gelaten, en een ogenblik later trad er een krachtig gebouwde man met een kort gesneden, grijze knevel binnen, die hem van het hoofd tot de voeten opnam, en toen niet onvriendelijk vroeg:

— Wat is er van je verlangen, vriend?

— Ik kom vragen of u mij op de fabriek kunt gebruiken.

— Wat ben je?

— Bankwerker.

— Je treft het; er is juist gisteren een werkman ontslagen. Naam?

— Albert Gray.

— Leeftijd?

— Drie en veertig jaar.

— Dat is niet precies jong meer, maar je ziet er nog al sterk uit.

Kun je dadelijk blijven?

Een bevestigend hoofdknikken.

— Dan zullen we het een dag met je aanzien. Ga maar eens mee.

De beide mannen verlieten het kamertje en liepen een brede gang door, aan één zijde uit een glazen wand bestaande, waardoor men het gezicht had op een reusachtige werkplaats.

De werkbaas opende een deur en bracht de nieuwe arbeider tot voor een draaibank, waarop een aantal onafgewerkte werkstukken lagen.

De werkbaas nam een paar stukken op en zei op zakelijke toon:

— Deze vormwielen afmaken, en dan deze kopwielen, modules nummer zeven. Er ligt nog staal, als het op is, roep je de jongen maar.

De werkman knikte, trok zijn buis uit, dat hij aan een spijker ophing, en stroopte de mouwen van een blauwe kiel op.

Hij onderzocht even het systeem van de draaibank, haalde toen een hefboom over en bracht aldus de riem om de riemschijf.

De kamraderen begonnen te draaien en een ogenblik later was de arbeider in zijn werk verdiept, zonder veel acht te slaan op zijn omgeving.

Nu en dan kwam de werkbaas eens achter hem heen lopen om te zien wat de nieuweling uitvoerde.

Hij keurde de gefraaide werkstukken en bekeek ze aandachtig om ze vervolgens met een fijn meetwerktuig te testen.

Hij knikte Gray eens toe en zei:

— Het zal wel gaan; — kom in het schaftuur bij mij, dan praten wij over het loon en zo meer.

De werkbaas liep door en het werk ging voort.

De gehele werkplaats scheen te trillen van het geweld der snel rondwentelende raderen, het donderend gebeuk van de stoomhamers en het gesis van het gloeiende staal, dat uit de smeltovens in de vormen stroomde.

De honderden drijfriemen snor-

den, met een droog, klepperend geluid en de grote vliegwielen der metaalscharen gonsden.

Omstreeks twaalf uur, een half uur vóór schafttijd, ging er een deur van de werkplaats open, en twee heren, Bernard Hurlet en zijn adjunct Philip Spicer kwamen langzaam de paar treden af, die naar de werkplaats voerden en begonnen hun rondgang.

Een kwartier later stonden zij achter de pas aangenomen werkman.

Hurlet vestigde zijn ronde, donkere ogen een ogenblik uitvorsend op de man en riep boven het lawaai uit:

— Ben jij een nieuweling?

Gray knikte en riep terug:

— Voor vandaag op proef aangenomen!

De fabrikant nam een werkstuk op, bekeek het met het oog van een kenner, gaf het zwijgend terug en ging verder.

Even later sloeg het schaftuur, en het werk werd gestaakt.

De meeste arbeiders begaven zich naar de cantine, waar men bier, koffie, thee, en enige versnaperingen kon krijgen.

De nieuweling liep met de stroom mee, en veroverde zich een plaatsje aan de ruwhouten tafeltjes, dicht bij een der ramen.

Hij zat daar met vier andere arbeiders, ruwe, sterke knapen, gehard door de zware arbeid, die hem zwijgend opnamen, terwijl zij hun brood, kaas of vlees uit hun stukken zakjes te voorschijn haalden.

Na enige tijd vroeg een hunner zich tot de nieuweling wendend:

— Ik geloof, dat je hier voor het eerst werkt... ben je al op het kantoor van de directie geweest, maat?

— Nog niet, antwoordde Gray. Is het hier gewoonte, dat de werklieden op het kantoor komen?

— Ja — als zij tenminste in andere fabrieken hebben gewerkt.

— Ik begrijp het niet al te goed, zei Gray verwonderd.

— O, het is heel eenvoudig; die

mannen hebben daar wel eens het een of ander afgeneusd, begrijp je? kwam de arbeider, die zo even gesproken had ironisch.

— O; nu dan zal ik zeker worden binnengeroepen, hernam Gray, want ik heb op drie van de grootste fabrieken gewerkt.

Als om deze woorden te bevestigen, kwam juist de werkbaas naar hem toe, die hem een paar woorden toefluisterde.

Gray deed zijn brood weer in zijn zakje, stond op, knikte zijn nieuwe kameraden toe en volgde de werkbaas, die hem over een ruime binnenplaats, naar het grote kantoorgebouw bracht.

De twee mannen liepen haastig voort, toen er op een gegeven moment een knap, jong meisje op de werkbaas toesnelde.

Zij was even te voren uit een auto gestapt, die op de binnenplaats geparkeerd stond.

Zij legde haar hand op de arm van de werkbaas, en vroeg op zachte toon, maar toch zo, dat Gray het zijns ondanks moest verstaan:

— Is Mr. Bowley nog in de tekenkamer, Fleming?

— Ik geloof het wel, miss, antwoordde de man beleefd. Maar zie, daar komt hij juist aan.

De werkbaas wees in de richting van een jonge man, met een schrandder gelaat, waarin twee levendige, bruine ogen schitterden, die juist kwam aanlopen, terwijl hij inderhaast zijn jas en vest dichtknoopte.

Het jonge meisje bekommerde zich nu niet meer om de twee mannen, maar liep snel op de jonge tekenaar toe, en drukte hem glimlachend de hand, terwijl er een donkere blos op haar wangen verscheen.

— Wie is dat knappe jonge meisje? vroeg Gray zacht.

— Dat is Miss Violet, de enige dochter van de president-directeur Mr. Hurlet, antwoordde Fleming.

— Maar vraag niet zoveel. Het is niet goed, hier al te nieuwsgierig te zijn.

— Ik zal het in mijn oor knopen, zei Gray glimlachend.

— Dat zijn de ramen van het kantoor, zei de werkbaas met een snelle blik op de achtergevel van het drie verdiepingen hoge gebouw.

Gray liet zijn ogen langs de gevel gaan en vestigde ze toen even op een raam, waarachter hij duidelijk de gestalte van twee heren kon waarnemen, die blijkbaar naar iets keken, hetwelk zich op de binnenplaats voordeed.

Hij wierp een snelle blik achter zich...

Op enige afstand waren Miss Violet en de tekenaar Mr. Bowley in een druk gesprek met elkander gewisseld, blijkbaar zonder acht te slaan op hetgeen er om hen heen geschiedde.

Fleming had de twee directeuren achter het venster eveneens gezien en hij verhaastte zijn schreden, terwijl hij Gray tot spoed aanmaande.

Zij gingen een stenen trap op, en betraden door een brede deur een met marmer bevloerde gang.

Aan het einde bevond zich de eikenhouten trap, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde.

Enkele minuten later stonden de twee mannen voor een hoge, dubbele deur.

— Klop nu maar aan, en ga binnen, zei Fleming zacht. Ik moet weer naar de werkplaats.

Gray deed wat hem gezegd was, en opende de deur, nadat een scher-

pe stem « binnen! » had geroepen.

Hij trad het fraai gemeubelde directiekantoor binnen.

Hurlet stond dicht bij het dubbele bureau-ministre, met het gelaat naar de nieuweling gekeerd, Spicer echter stond nog altijd bij het raam, en scheen van het binnentreden van de arbeider niets gemerkt te hebben.

Hurlet keek de man even onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Heb je al meer op machinefabrieken gewerkt?

— Ja, mijnheer, bij Huntley te Sheffield, bij Bricks & Horeman te Manchester en bij Vickers.

— Wat was je daar?

— Bankwerker, mijnheer.

— Zelfde methode als bij ons?

— Voor zover ik heb kunnen na- gaan, volkomen dezelfde, mijnheer.

— Geen nieuwe machines opgemerkt?

— Bij Vickers waren er een paar, maar ik moet bekennen, dat ik er niet aandachtig naar heb gekeken, mijnheer.

— Dat is jammer voor je, zei Hurlet enigszins raadselachtig. Je kunt weer aan je werk gaan.

Gray maakte een stijve buiging en ging het vertrek uit.

Spicer stond nog altijd bij het venster

En hij stond er nog, toen Gray weer de binnenplaats overstak; Spicer keek onafgebroken naar Violet Hurlet en Bowley, die nog steeds met elkander stonden te praten.

HOOFDSTUK V

DE PRESIDENT-DIRECTEUR EN DIENS ADJUNCT

Het was een donkere avond, toen de bankwerker Gray uit een auto stapte, die hem tot aan het einde van de Cromwell Street had gebracht.

Hij liep snel een volkomen verlaten smalle zijstraat in, haalde een sleutel uit zijn zak, en opende daarmee een klein poortje in een lange tuinmuur.

Hij sloot de deur weer zorgvuldig, liep snel binnen, zonder door iemand te zijn opgemerkt.

Hij liep als iemand die hier volkomen thuis was, vlug een trap op, en trad vervolgens een fraai gemeubelde slaapkamer binnen.

Toen hij deze twintig minuten later weer verliet, was Gray... John Raffles.

Hij opende een deur aan het einde van een brede gang, en Charles Brand, die aan een grote tafel zat te lezen, sprong verheugd op, en riep:

— Blij je te zien. Ben je tevreden over de eerste dag als arbeider op de fabriek van Hurllet & Spicer?

— Om je de waarheid te zeggen, heeft de arbeid aan de draaibank mijn eetlust opgewekt en onderwijl kan ik je het een en ander van mijn belevenissen vertellen.

Een kwartier later zaten de beide vrienden aan tafel, en nadat Gaston, de oude kamerbediende, de weinige maar voortreffelijk toebeide gerechten had opgediend, en zich had verwijderd, begon Raffles:

— Mijn sollicitatie verliep vlot en ik werd aangenomen zonder het minste bezwaar. Ik trof het bijzonder want er was juist een werkman ontslagen.

— Heb je met de directie gespro-

ken?

— Ik had de eer. Een merkwaardig paar. Het is eigenaardig, dat die twee uiterlijk zo verschillende mannen aan het hoofd van zulk een reusachtige onderneming staan. Zij zien er trouwens beiden uit als fatsoenlijk aangeklede bandieten.

— Heb je soms al iets bijzonders ontdekt?

— Tot dusverre alleen nog maar een kleine liefdesroman. Zoals je weet, heeft Hurllet een dochter — een heel knap meisje, tussen haakjes. Dat meisje schijnt bijzonder veel vriendschap te gevoelen voor een zekere Mr. Bowley, die als tekenaar op de fabriek werkzaam moet zijn. Dit schijnt echter allesbehalve in de smaak te vallen van niemand minder dan Mr. Spicer. Hij stond voor het raam van het kantoor, en keek naar het paartje, dat op de binnenplaats stond te babbelen, alsof hij hen levend had willen verslinden.

— Zo... zo.... Maar die Spicer zal toch wel niet zo jong meer zijn?

— Minstens een jaar of vijf en veertig.

— Dan heeft hij natuurlijk niet de schijn of schaduw van een kans?

— Wat het jonge meisje betreft, zeker niet, als ik nog verstand van de uitdrukking in twee meisjesogen heb.

— Hoe heb je dat eigenlijk gezien? Ben je dan niet voortdurend in de werkplaats geweest?

— Dat wel, maar tijdens het schaftuur werd ik bij de heren binnengeropen. Mr. Hurllet vroeg mij zonder veel omwegen, of ik soms iets had kunnen afneuzen bij mijn zogenaamde vroegere patroons.

— M66i is dat!

— Ja, erg chic is 't niet, — maar het past volkomen in de lijn van zijn karakter. Een man, die een uitvinder op zulk een lafhartige wijze berooft van de vruchten van zijn arbeid en hem van honger laat omkomen, is niet zeer kieskeurig uitgevallen.

— Was men tevreden over je werk?

— O jawel. Ik heb deze dag op proef gewerkt en krijg nu een vaste aanstelling. Ik denk er zo lang te blijven als nodig is, om mijn plan ten uitvoer te brengen.

— Hoe lang zou dat duren?

— Niet langer dan een week, nadat het dessert was opgediend en met smaak genuttigd, stond Raffles op en zei:

— Ik kan je niets meer vertellen, want dit is het gehele resultaat van mijn eerste dag. Terwijl jij werkt, zal ik eens wat gaan doen aan de voorbereiding van mijn plan.

Het was omstreeks half één in de namiddag van de daarop volgende dag en de grote fabrieksbel had juist voor het schaften geluid, toen een bejaard, eenvoudig gekleed man, met een kort, grijs baardje, aan de deur van het kantoorgebouw aanbelde.

Tot de jongste bediende, die hem de deur opende, zei hij, dat hij gaarne een der heren directeurs zou willen spreken. Hier is mijn kaartje.

De bediende verwijderde zich met het kaartje, na de oude heer op een der vestibulebanken te hebben laten plaats nemen, en kwam vijf minuten later terug met de boodschap, dat Mr. Hurlet enkele ogenblikken ter beschikking van Mr. Barrow had.

Deze volgde de bediende door een paar gangen naar een spreekkamer. Even daarna kwam Hurlet binnen, die zonder de bezoeker behoorlijk te groeten, zei:

— Wees zo goed mij in het kort uiteen te zetten, wat de reden van uw komst is, Mr. Barrow. Gij zijt uitvinder?

— Om u te dienen, mijnheer, ant-

woordde de bezoeker. Ik heb enige tijd geleden een uitvinding gedaan — klein weliswaar, maar die niettemin juist in uw branche niet van belang ontbloot is; — ik geloof wel te mogen zeggen dat zij een grote verbetering betekent op het gebied van fabricage methoden. En ik verzeker u, dat de toepassing mijner uitvinding u groot voordeel zal kunnen brengen.

— Goed. Wij zullen eens zien. Hebt gij uw tekeningen en blauwdrukken bij u? vroeg Hurlet, terwijl hij plaats nam en zijn bezoeker een stoel aanwees.

— Het betreft een nieuwe machine, om de cylinders van rijwielmotoren, zowel van motorrijwielen als van fietsen met hulpmotor, die door sommige fabrikanten bromfietsen worden genoemd, zeer snel uit een enkel stuk te persen, met het geringst mogelijk verlies van materiaal.

Hurlet nam zijn sigaar langzaam uit zijn mond en legde deze even afgemeten op een koperen asbak.

— Laat eens uw plannen zien, zei hij.

De uitvinder opende haastig zijn portefeuille, en nam er een aantal tekeningen en blauwdrukken uit, welke hij voor de fabrikant uitspreidde.

Deze nam ze op en bekeek ze met het oog van een kenner.

Met één oogopslag zag hij, dat een dergelijk toestel, bij een behoorlijke exploitatie, zeer winstgevend kon zijn.

Nadat hij enige tijd in stilte de tekeningen had bekeken, vouwde Hurlet de plannen op, stak zijn uitgedoofde sigaar weer aan, wierp zich achterover in zijn gemakkelijke bureaustoel, en keek zijn bezoeker aandachtig, met half dichtgeknepen ogen aan.

— Zoudt gij die plannen een paar weken hier willen laten? vroeg hij.

— Zeker, mijnheer Hurlet, gaarne, antwoordde de grijsaard.

— Wacht dan een ogenblik.

Hurlet drukte op de elektrische belknop, die zich onder aan het blad van zijn schrijftafel bevond, en zei tot de binnentredende bediende:

— Ga eens vragen of Mr. Spicer hier wil komen, en voeg er aan toe, dat het voor een zaak van belang is.

— Ik geloof, dat mijnheer nog niet van zijn wandelrit terug is, zei de bediende.

Hurlet beet zich op de lippen en mompelde iets binnensmonds, terwijl hij zich half afwendde.

Op hetzelfde ogenblik klonk er op de binnenplaats hoefgetrappel.

De fabrikant keek uit het raam, en riep uit:

— Daar is Mr. Spicer! Ga hem dadelijk waarschuwen.

De bediende verdween om aan zijn opdracht te voldoen, en tijdens zijn afwezigheid trommelde Hurlet zenuwachtig met zijn dikke vingers op het tafelblad en staarde zwijgend voor zich uit.

Kort daarna ging de deur open en Spicer trad binnen, gespoord en ge-laarsd en met de rijzweep nog in de hand.

Hij bleef een ogenblik op de drempel staan, om de bezoeker te monstere-n en vroeg toen tamelijk onverschillig:

— Waarvoor heb je mij nodig, Hurlet?

De fabrikant nam hem een weinig terzijde, en zette hem in enkele woorden de zaak uiteen.

Spicer luisterde zwijgend, terwijl deze zijn donkere ogen voortdurend op de bezoeker gevestigd hield.

Hij wierp echter geen blik in de plannen, welke Hurlet voor hem had en tikte ongeduldig met zijn karwats tegen de kappen van zijn laarzen.

Toen Hurlet zijn uiteenzetting ge-eindigd had, haalde Spicer de schou- ders op en zei:

— Moet je mij daarom lastig val-len? Je hebt er meer verstand van dan ik. Doe maar wat je het beste lijkt.

Zonder verder enige notitie te ne-men van de bezoeker, verliet de

adjunct-directeur het vertrek en marcheerde weg.

Hurlet keek met een woedende blik naar de gesloten deur en een ogenblik leek het alsof hij de ander zou volgen.

Hij bedacht zich echter, trad op de brandkast toe, trok de zware deur naar zich toe en legde de teke-ningen met een ongeduldig gebaar in de kast, welke hij vervolgens weer sloot.

Toen wendde hij zich tot de uit-vinder en zei:

— Ik moet nu aan het werk en heb geen tijd meer, maar ik verzoek u over drie weken of een maand nog eens terug te komen, dan zal ik u zeker wel kunnen zeggen of uw uitvinding waarde voor ons heeft.

— O, daar ben ik zeker van, Mr. Hurlet, zei de uitvinder haastig, ter-wijl hij opstond en zijn hoed nam.

Hij maakte een verlegen buiging bij wijze van afscheid en vertrok.

Hurlet keek hem na, met een min-achtende glimlach om zijn dikke lip-pen.

Als hij dwars door de muren had kunnen kijken, zou hij hebben ge-zien, dat de uitvinder in een huur-auto stapte, door een reusachtige chauffeur bestuurd en zich daarin ontdeed van pruik en baard, terwijl de auto snel voortreed. Hij zou ver-volgens gezien hebben, hoe de uit-vinder tegen de voorruit tikte, waar-op de auto een dwarsstraat insloeg en toen nóg een om dicht bij de fabriek te stoppen, en hoe de ge-waande uitvinder een ogenblik later weer de gedaante van de arbeider Gray had aangenomen.

Raffles was juist op tijd weer in de werkplaats terug.

In de loop van de namiddag ver-liet hij zijn draaibank en zei tot de meesterknecht, dat hij aanstonds mijnheer Hurlet moest spreken, om-dat hem toch nog iets was ingeval-len van vroeger.

Fleming schudde even het hoofd, trok zijn wenkbrauwen samen en het was alsof er een ogenblik een

minachtende trek over zijn gelaat vloog.

Toen zei hij:

— Je moet doen, wat je niet laten kunt. Ik zal je natuurlijk niet tegenhouden, als je maar zorgt, dat je gauw weer terug bent.

Raffles liep snel de hem nu welbekende weg en bleef bij de tekenzaal verrast even staan. Daar, in een smalle, halfduistere zijgang, hoorde hij, zo duidelijk alsof hij er naast stond, het geluid van een kus.

— Ik geloof, dat de jongelui zich al heel weinig generen, al valt dit niet in de smaak van Mr. Spicer, mompelde hij glimlachend voor zich heen.

Daarop klonk het geluid van een deur, die geopend werd, en een ogenblik later schoot Violet Hurllet hem voorbij, met een bloos op haar wangen en neergeslagen ogen, alsof

zij zich zelfs voor deze eenvoudige werkmans een weinig schaamde, die misschien wel iets van de bijeenkomst had gemerkt.

Raffles hield zich alsof hij niets gezien had en zette zijn weg voort.

Hij stak echter niet de binnenplaats over, maar wist langs een omweg het kantoorgebouw te bereiken.

In de gangen bevond zich niemand en Raffles kon ongemerkt de deur van een kamer bereiken, waarvan hij wist dat deze zich naast het bureau van Hurllet moest bevinden.

Raffles sloop onhoorbaar naar de tussendeur, luisterde even, en liet een goedkeurend gebrom horen.

— Ik geloof dat ik juist op tijd kwam, fluisterde hij voor zich heen. Als ik mij niet vergis zijn de heren bezig hun vuile was aan het beredderen.

HOOFDSTUK VI

STEMMEN UIT HET VERLEDEN

Raffles had goed gehoord, — Hurllet en Spicer stonden in het bureau tegenover elkander, met haat in de ogen en dreigend, alsof zij elkander te lijf wilden.

Zij hadden hun stemmen tot een gefluister laten dalen, uit vrees te worden gehoord, maar nu en dan werd de drift hun te machtig en barstten zij uit in luide verwijten, beschuldigingen en bedreigingen.

Spicer stond bij het raam, zoals hij op de dag gestaan had, toen de zogenaamde arbeider Gray was binnengeropen om de geheimen van zijn vroegere patroons te verklappen.

Spicer was juist door Hurllet de mantel uitgeveegd, omdat hij de gehele ochtend afwezig was geweest om te gaan paardrijden.

— Ik zou wel eens willen weten, met welk doel je eigenlijk ooit mijn mede-directeur geworden bent, zo beëindigde Hurllet op schampere toon zijn verwijt.

— Dat zou je niet weten? was de spottende wedervraag, ik maak van mijn hart geen moordkuil; ik kom er rond voor uit, dat jou hele fabriek mij geen bliksem kan schelen; ik stel alleen belang in de opbrengst ervan.

— En dat zegt dezelfde man, die ik nog maar enkele jaren geleden letterlijk uit de goot heb opgeraapt! riep Hurllet woedend uit.

— Waarom zeg je er niet bij, dat je dat uit liefdadigheid gedaan hebt, riep Spicer met een schel lachje; je moest immers wel, man!

— Stil. Schreeuw niet zo, zei Hur-

let met iets als angst in zijn stem.

— O, iedereen mag het horen, ten minste als je je nog langer blijft verzetten tegen mijn wensen.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Hurler haperend.

— Hou je nou niet van de domme, want dan verlies ik mijn geduld, en dan gebeuren er andere dingen.

— Maar het kind houd niet van je; ze wil niets van je weten! riep Hurler uit.

— Dat is van minder belang, hernam Spicer cynisch. Ik weet best, dat ik niet zo piepjong meer ben, maar daaraan zal zij wel wennen. Ik houd van haar en ik wil haar tot mijn vrouw. Basta!

— O ja?... Hou je van haar? herhaalde Hurler schamper. Jij zou een onschuldig, jong meisje lief kunnen hebben — een man zonder geweten, een dief, een moord...

Spicer was met één sprong bij hem en drukte hem ruw de hand op de mond.

— Zwijg, of ik sla je de woorden in je strot terug, zei hij op doffe toon. Laat dat rusten. Je weet dat je even schuldig bent als ik en misschien nog wel schuldiger; — jij was de man die het plan bedacht, maar daarover is het beter te zwijgen. Je zult me je dochter geven, of ik zweer dat ik er anders niet langer over zal zwijgen. En wat die Bowley betreft — met die melkmuil zal ik het zelf wel klaarspelen; hij draait in de laatste tijd te veel om je dochter heen naar mijn zin.

— O, dat hoeft je niet te verontrusten; hij krijgt haar in géén geval! riep Hurler op ruwe toon.

— Dat zou ik je raden, je weet, dat je in mijn macht bent!

— Ja, dat weet ik, en ik vervloek het uur, waarop ik je heb leren kennen.

— Kom, kom, niet zo dramatisch, broer, ging Spicer voort. Je hebt toch zeker geen last van je geweten? Daar heb je immers ook geen last van gehad toen je een jaar of vijf geleden James Duncan bedonderde?

Evenmin als je er berouw van zult hebben, je nieuwe slachtoffer te beroven. Of wil je mij soms wijsmaken dat je de man behoorlijk in de winst zult laten delen?

— Ik zal hem wel een aardig sommetje betalen, bromde Hurler.

— Een aardig sommetje?... ja, dat ken ik... Een paar honderd pond op zijn hoogst, terwijl je mij zelf verzekert, dat die uitvinding duizenden waard is, ja misschien wel tien-duizenden.

— Ben je hier gekomen om mij dat te verwijten? Je krijgt er toch je aandeel van, dat je opmaakt, zonder dat je er iets voor uitvoert.

— Ik heb geen verstand van die dingen, hernam Spicer op onbeschaamde toon, het is billijk, dat jij het werk doet.

— Zwijg! riep Hurler. Drijf mij niet tot het uiterste.

— Ik zal mijn mond wel houden, nu jij zo gaat schreeuwen. Als je maar zorgt, dat ik je dochter krijg.

— Ik kan mijn dochter niet dwingen, om iemand te trouwen, die zij niet lief heeft.

— Dan zou je haar wel eens evenmin kunnen dwingen van die Bowley af te zien! riep Spicer uit. Luister eens Hurler. Ik verlang dat je spijkers met koppen slaat. Dit wachten en aandringen begint mij te vervelen, dwang of niet — je zorgt dat je dochter mij binnen een maand accepteert, of er gebeuren ongelukken. Je weet, dat ik nog altijd zekere bewijzen in mijn bezit heb en al zijn ze oud, verjaard zijn ze nog niet. De Engelse politie zou er misschien belang in stellen, en die van Argentinië nog meer.

— Zwijg! riep Hurler. Al is het alleen maar ter wille van mijn dochter.

— Heb je aan de naam van je dochter gedacht, toen je Duncan hebt afgezet? ging Spicer onverbiddelijk voort. Ben je nu niet wéér van plan een arme drommel te bestelen? Kom, edele ridder, — je bent een grote schurk; wind er toch

geen doekjes om. Ik heb er genoeg van, en wil je gewauwel niet langer aanhoren; — je kent mijn ultimatum. Ik geef je een maand — en ik sta niet voor de gevolgen in, als je dochter weigert. Hoe je het in 'wil kleden is jouw zaak — en wat mij betreft, ik heb maatregelen genomen buiten schot te blijven.

Raffles begreep dat het gesprek ten einde liep, en was met een paar sprongen de deur uit en in de gang.

Juist werd de deur van het kantoor geopend, en Spicer kwam naar buiten met een bleek gelaat en dreigend samengetrokken wenkbrauwen.

— Wat moet je hier? vroeg Spicer op ruwe toon aan de gewaande arbeider.

— Ik was op weg om Mr. Hurlet te vragen of ik hem even kan spreken.

Spicer haalde de schouders op, en verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles keek hem na, en mompelde :

— Wat jammer, dat ik de enige getuige was van dat gesprek. Maar ik weet nu genoeg en zal trachten bewijzen te verzamelen.

Hij ging het bureau van Hurlet niet binnen, maar keerde op zijn schreden terug en stond een ogenblik later weer aan de draaibank.

Hij had nu echter de grootste moeite zijn aandacht bij het werk te bepalen en geen fouten te maken, want hij had het half uitgesproken woord moord gehoord.

Het moest lang geleden zijn, en het moest zich in Argentinië hebben afgespeeld.

Raffles besloot dit geheim te doorgronden.

Spicer had gesproken van bewijzen, welke hij nog in zijn bezit had — die zou hij waarschijnlijk wel goed in zijn eigen woning bewaren. Raffles zou het niet vergeten.

In de loop van de namiddag had hij gelegenheid de meesterknecht terloops enige vragen te stellen.

Zij ontmoetten elkander in een stille gang, nadat Raffles een werkstuk naar een andere afdeling had gebracht.

— Hoe vlot het werk? vroeg de meesterknecht.

— O best, Mr. Fleming, antwoordde Raffles. Gij kunt u er zelf van overtuigen, want ik heb gemerkt dat gij er veel verstand van hebt..., maar Mr. Spicer die weet er geen bliksem van af.

— Waarom zeg je dat? vroeg hij.

— Wel, omdat ik me er over verwonder dat zo iemand in de firma is opgenomen.

De meesterknecht wierp een onderzoekende blik om zich heen, als om zich te overtuigen dat er geen luistervink in de buurt was.

— Een jaar of twintig geleden zijn wij heel klein begonnen — hier op deze zelfde plek. Maar toen deed Mr. Hurlet een zeer schrandere uitvinding, en van toen af namen de zaken een grote vlucht.

— Dus, als ik het goed begrijp, is Mr. Spicer van het begin af in de zaak geweest.

Fleming scheen een ogenblik te aarzelen, voor hij antwoordde :

— Hurlet en Spicer hebben twintig jaar geleden de zaak opgericht, maar het vlotte aanvankelijk niet zo goed en Spicer liep er al gauw uit. Dat is trouwens geen geheim — de meeste werklieden, die hier twintig jaar zijn, kunnen het getuigen. Maar toen de zaak goed ging kwam hij eensklaps weer boven water en werd er een naamloze vennootschap opgericht met Mr. Hurlet als president-directeur en Mr. Spicer als adjunct. — Maar vertel mij eens, waarom wil je dat eigenlijk allemaal weten.

— O, louter uit nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles lachend. Ik ben graag nauwkeurig op de hoogte van de zaak, waar ik werkzaam ben.

Hij knikte Fleming toe, en begaf zich weer naar zijn draaibank.

Een paar uren later zat Raffles tegenover Brand in de grote eetzaal

van het Carlton Hotel, waar zich nog slechts weinig bezoekers bevonden, daar het reeds tamelijk laat was.

Nadat zij zwijgend hun soep genuttigd hadden en de kelner het volgende gerecht had opgedragen, begon Charles Brand:

— En vertel mij nu eens gauw, Edward, of deze dag je iets bijzonder heeft geleverd. Is de truc van de oude uitvinder geslaagd?

— Volkomen. Hurllet tippelde er dadelijk in.

— Maar intussen ben je daar een uitvinding mee kwijt, welke je groot voordeel had kunnen opleveren, als je je met een betrouwbare firma in verbinding had gesteld.

— Dat geloof ik niet, Charles, ging Raffles kalm voort. Als Hurllet er werkelijk toe overgaat om mijn uitvinding te exploiteren, zonder mij er in te kennen, dan is de tijd aanbroken om op te treden en dan zal ik wel zorgen, dat de justitie hem

het verder werken belet.

En nu vertelde Raffles zijn vriend alles, tot in de minste bijzonderheden, wat hij die dag beleefd had, zonder iets te vergeten, en herhaalde woord voor woord het twistgesprek, dat hij afgeluisterd had.

— Wat zijn nu uw plannen? vroeg Brand.

— Dat zal ik je zeggen. Wij moeten nu samen werken. Ik zal je hulp nodig hebben.

— Ik ben blij, dat je mij kunt gebruiken.

— Er moet in Argentinië iets gebeurd zijn, waarbij die twee mannen betrokken waren en dat op zijn minst twintig jaren geleden is. Welnu, ik zou er prijs op stellen, wanneer je al het mogelijke deed, om er achter te komen, wat dat geweest kan zijn. Ik besef volkomen, dat dit een moeilijke opdracht is, maar wij zullen middelen beraamen om alles te weten te komen.

HOOFDSTUK VII

DE MAN UIT ARGENTINIË

Er was omstreeks een week verlopen sedert het twistgesprek tussen Hurllet en Spicer, en Gray werkte tot grote voldoening van de meesterknecht, nog steeds aan de draaibank.

Raffles had die week zijn ogen goed de kost gegeven — en er had een ommekeer in zijn binnenste plaats gegrepen.

Hij had Violet Hurllet aandachtig gadeslagen en gezien, dat zij niet alleen een knap, maar ook een lief meisje was, dat zij vaak geld stuurde aan liefdadige instellingen, ondanks de tegenwerpingen van haar vader, dat zij zeer goed was voor de arbeiders, en menigmaal hun zieke vrouwen en kinderen persoonlijk be-

zocht, altijd met een vriendelijk woord op de lippen, en goed gevulde beurs in haar tasje.

— En toch zal ik haar vader weten te straffen, dat zweer ik, had Raffles voor zich zelf uitgemaakt. Als het kan zal ik haar sparen, — maar de goeden moeten met de kwaden lijden, dat is de wet van het noodlot.

Raffles had nog méér gezien en opgemerkt.

Hij had bespeurd, hoe Spicer zijn medeplichtige aan de duistere misdaad van het verleden bespiedde als de tijger zijn prooi, hoe hij de jonge tekenaar bespioneerde — en hoe hij zich trachtte op te dringen aan Vio-

let, die hem nooit anders dan met koele onverschilligheid bejegende.

En ten slotte had hij gezien, dat Hurlet een langdurig gesprek had gehad met de eerste ingenieur en enige werkbazen — en dat het onderwerp van dat gesprek liep over de uitvinding van de oude man, die een week te voren zijn opwachting bij de fabrikant had gemaakt. Die oude man was hij zelf geweest.

— Een onverbeterlijke schurk, een gewetenloze geldwolf, had Raffles gemompeld, toen hij getuige was geweest van deze eerste aanstalten om volgens de plannen van de uitvinder de machines te vervaardigen, waarmede men de motorcylinder zou stampen uit een enkel blok staal.

Hij wist echter, dat het nog maanden zou duren, alvorens deze machines gereed konden zijn, en vóór die tijd zou hij wel kunnen hebben ingrijpen.

Wat Charles Brand aangaat, deze had, door Henderson vergezeld, een wonderlijke reis gemaakt.

Nog in dezelfde nacht, volgend op het gesprek in de restauratiezaal van het Carlton Hotel, had hij zich met de chauffeur ingescheept aan boord van de «Duivel der Lucht», de wonderbaarlijke vliegmaschine, ontsproten aan het brein van de Grote Onbekende.

Met dit vliegtuig hadden de twee mannen de overtocht naar Zuid-Amerika volbracht — en hoe wonderlijk het in die tijd ook mocht klinken, dat zij in een restaurant te Buenos-Aires hadden kunnen lunchen, na de vorige avond in de Cromwell Street te Londen te hebben gesoupeerd.

Het was in de ochtend van de negende dag na de reis van de jonge man, toen hij plotseling, zonder dat Raffles er iets van wist, weer voor hem stond in de conversatiezaal van de Windsor-Club, waarvan Raffles onder de naam Lord Aberdeen, vice-president was.

Charles Brand was in avondkle-

ding, en zag er uit, alsof hij zo even een soiree ten hove had verlaten.

En toch was hij nauwelijks twee uren geleden geland.

Raffles, die toch aan verrassingen wel gewend was, sprong verwonderd op, en nam zijn vriend dadelijk ter zijde, na hem hartelijk de hand te hebben gedrukt.

— Nu reeds terug, amice? vroeg hij. Dat is veel eerder dan ik had durven denken.

— Mijn onderzoek daar was gisteren voltooid. Ik had dus geen reden om langer te blijven, antwoordde de jonge man met een opgewekte glimlach.

— En heeft dat onderzoek succes opgeleverd?

— Meer dan ik durfde hopen — minder dan jij misschien verwacht zult hebben.

— Ga mee naar mijn particuliere spreekkamer; daar kunnen wij rustig praten.

De twee vrienden verlieten de zaal, en gingen een fraai gemeubeld vertrek binnen, waarvan Raffles de deur zorgvuldig achter zich sloot en er een dik gordijn voortrok.

Nadat zij hadden plaats genomen, begon Brand:

— Ik heb mij uitgegeven voor Engels detective, en ik moet zeggen, dat de Argentijnse politie mij in alles zeer behulpzaam is geweest.

— Ik begon met te vragen, of er omstreeks twintig jaren of iets langer geleden, wellicht een ernstige misdaad was gepleegd, waarbij bloed gevloeid was en waarvan men de daders niet had kunnen vatten. Te Buenos Aires wist men van niets en zo moest ik natuurlijk elders gaan zoeken. Men seinde naar links en rechts en eindelijk kreeg ik enig houvast. In een kleine plaats, was ongeveer twee en twintig jaar geleden, in een streek, waar toen nog geen sprake was van een spoorlijn, en waar het recht van de sterkste heerste, een reiziger in een kroeg vermoord en uitgeschud. Die kroeg was het eigendom van twee Engel-

sen, maar niemand wist zich hun naam te herinneren. De vermoorde man moest zeer veel stofgoud bij zich hebben gehad, en was op weg naar een naburige stad. Toen hij daar niet verscheen, deed men natuurlijk onderzoek naar hem, en ten slotte vond men zijn lijk in de kelder van de kroeg, maar zonder het stofgoud.

— En de eigenaars?

— Zoals je wel begrijpen kunt, waren die verdwenen. De kroeg was nu het eigendom van een man, die er pas één dag vertoefde en het etablissement voor een goed bedrag had overgenomen van de vroegere eigenaars. Zijn onschuld stond onomstotelijk vast, want het gerechtelijk onderzoek wees uit, dat het lijk al minstens een week te voren begraven moest zijn.

— Maar waarom denk je dan, Charles, dat die twee wijnhuisbezitters en de twee staalfabrikanten identiek zijn?

— Dat zal ik je zeggen. Ik heb een gesprek gehad met een oude man, eveneens een Engelsman, die daar reeds bijna een halve eeuw woonde, en een vast habitué was van die pub. Hij gaf mij een persoonsbeschrijving van de twee eerste eigenaars, en die kwam trek voor trek overeen met het uiterlijk van Spicer en Hurllet.

— Heb je die oude man nog nader ondervraagd?

— Ja zeker, en dat niet alleen; ik heb hem meegebracht.

— Wat zeg je daar? Is die man hier? vroeg Raffles verwonderd.

— Om je te dienen, Edward.

— Dat is knap gedaan. Verwonderde hij zich niet erg over zijn luchtreis?

— Om je de waarheid te zeggen kostte het mij nog al wat moeite hem te bewegen de luchtreis te maken, en ik geloof dat hij al die tijd uit angst met gesloten ogen achter in de cockpit onder een dikke deken heeft gelegen. Ik heb hem echter een goede beloning in het vooruit-

zicht gesteld. Alleen zal die man wel niet zwijgen over zijn wonderlijke luchtreis.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat doet er minder toe. De man weet tóch niet wie ik ben.

— Maar — zal Duncan, als eenmaal alles uitkomt, en de straf is voltrokken, geen verband leggen tussen jouw tussenkomst en het lot van Hurllet?

— Zelfs al deed hij dat, wat zou het dan nóg betekenen? vroeg Raffles. Hij kent mij immers alleen maar als Lord Palmhurst, een naam die ik dadelijk weer kan prijsgeven als ik dat verkies.

— Dus — je bent tevreden over me?

— Je hebt prachtig werk gedaan, amice. Als die oude man Hurllet en Spicer herkent, dan zijn wij een grote stap verder.

— En hoe staat het met jou? Je ziet er zo monter en fris uit. Ben je geheel uitgerust van de vermoeienissen van de reis?

— Ik was helemaal niet moe, Edward. Henderson en ik hebben om beurten de stuurknuppel gehanteerd. Ik kwam een paar uren geleden in de Cromwell Street aan, en vernam daar van de oude Gaston, dat je hier was en heb mij toen dadelijk verkleed, om je op te zoeken. Heb jij mij nu, op jouw beurt, niets mede te delen?

— O, jawel, zei Raffles, en deelde nu zijn vriend alles mee wat er tijdens diens afwezigheid gebeurd was.

Brand had met grote aandacht geluisterd en riep uit:

— Het is moeilijk zich een paar grotere schobbejakken voor te stellen, maar het is en blijft jammer van het meisje, voegde hij er op zachte toon aan toe.

Raffles wierp een eigenaardige blik toe, en zei schouderophalend:

— Misschien kan zij gespaard worden; wij zullen wel eens zien.

— Je mag het zwakheid van mij noemen, Edward, maar dat hoop ik van harte, zei Brand, en zeg mij nu

eens hoe je beschermelingen het maken.

— Zij verkeren in de best mogelijke toestand. Ik was er zondag, en tot mijn genoegen zag ik dat de kleine Mathilde al een paar dagen geleden het bed had kunnen verlaten, en dat zij bijzonder veel indruk schijnt gemaakt te hebben op Richard, de zoon van mijn rentmeester.

— Wel, dan heb je hier al weer de grondslag gelegd voor een tweede roman! riep Brand vrolijk uit.

— Ik hoop, dat hij wat vrolijker zal eindigen dan de andere, zei Raffles grimmig.

— Wij zullen nu eens een onderzoek moeten instellen ten huize van die mooie meneer Spicer. De man praatte van bewijzen; die zou ik wel eens willen zien.

Raffles raadpleegde zijn horloge, en vervolgde:

— Voor hedennacht is het te laat. Maar wacht eens, — daar valt mij iets in. Wel zeker, die oude man, die je mee gebracht hebt, moet ons behulpzaam zijn. Waar heb je hem gelaten?

— Hij logeert in je huis in de Victoria Street. Henderson houdt een oogje op hem. De kans is wel gering, maar ik moest er toch rekening mee houden, dat hij er van door zou gaan.

— Goed, Charles, dan zullen wij morgen eens zien wat de aanblik van die oude bekende op Spicer uitwerkt.

De volgende dag, omstreeks acht uur in de avond, stopte een taxi voor een huis in de Victoria Street, waaruit twee mannen stapten.

Het waren Raffles en Brand.

De chauffeur werd weggezonden, en Raffles opende de deur met zijn sleutel.

In de vestibule brandde licht, en een man van reusachtige lichaamsbouw stond van de bank op, waarop hij gezeten had, en ging de beide binnentredenden tegemoet.

De reus was James Henderson, de

trouwe chauffeur van de Grote Onbekende.

— Alles in orde, mylord rapporteerde hij. Ik heb een wandeling met onze logé gemaakt, en hij raakte niet uitgekeken in Londen. Ik ben met hem gaan eten in het ons bekende Italiaanse eethuisje en dat is hem ook al uitstekend bevallen.

— Waar is hij nu?

— Hij zit in zijn kamer, en om u de waarheid te zeggen, wordt hij eigenlijk een beetje ongeduldig. Hij begrijpt niet goed wat wij eigenlijk van hem willen, en hij verveelt zich.

— Dan zullen wij dadelijk naar hem toe gaan, zei Raffles.

Hij wenkte Brand en het drietal begaf zich naar een vertrek op de eerste verdieping, waar zij een oude man aantroffen, wiens ogen nog helder stonden, ten bewijze dat zijn geest nog volkomen fris was.

Hij stond van tafel op, waaraan hij een geïllustreerd blad had zitten lezen, en keek Raffles nieuwsgierig aan.

Toen vestigde hij zijn blik op Charles Brand en vroeg in het Engels, dat er duidelijk op wees, dat de man zijn geboorteland reeds tientallen jaren geleden verlaten had:

— Gij zijt zeker de ingenieurs, die de vliegmaschine vervaardigd heeft, waarmee ik gereisd heb?

— Die ben ik, antwoordde Raffles glimlachend. Is de reis u nog al bevallen?

— Om u de waarheid te zeggen, heb ik er niet veel van gemerkt, antwoordde de man. Wij waren reeds in Engeland, voor ik goed en wel wist, dat wij onderweg waren. Maar nu zou ik toch gaarne weten, wat eigenlijk uw doel is.

— Dat begrijp ik, zei Raffles. Wees er zeker van, dat gij hier voor een goed doel zijt. Hoe luidt uw naam?

— Peter Barr.

— Hebt gij lang in Argentinië gewoond?

— Bijna vijftig jaar. In die tijd krioelde het daar van goudzoekers

en het uitschot van alle landen kwam daarheen.

— Was daar in het geheel geen politie?

— Die was juist gekomen, toen het drama voorviel, waarover uw vriend mij heeft gesproken. Het waren bereden manschappen, met geweer en revolver gewapend, en uit het leger gerecruteerd, alle uitstekende ruiters en goede schutters.

— Zoudt gij de twee eigenaars van de bar nog herkennen, in wier huis de moord op de bewuste reiziger is gepleegd?

— Ik heb een goed geheugen voor gezichten, en ik heb die twee mannen jaren gekend. Dus ik denk het wel.

— Hebt gij zelf nooit verdenking tegen die twee mannen gekoesterd? ging Raffles voort.

Barr scheen even te aarzelen, en zei toen:

— Ik weet niet, of men zonder enig tastbaar bewijs twee mensen van zulk een misdrijf mag betichten — maar hoe dan ook: — toen men het lijk van de uitgeschudde reiziger vond, waren zij beiden verdwenen.

— Had die reiziger veel goud bij zich?

— Voor minstens 12.000 bolivars, antwoordde Barr.

— Dan is naar alle waarschijnlijkheid, met dat bloedgeld de grondslag gelegd voor de fabriek van Hurlet & Spicer Ltd, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij vervolgde luid:

— Luister eens Barr. Gij kunt ons behulpzaam zijn om de moordenaars van die rampzalige reiziger te straffen, niet alleen, maar ook om een groot onrecht goed te maken, hetwelk door de moordenaars gepleegd is tegenover onschuldige lieden, die zij geplunderd en tot de bedelstraf gebracht hebben. Als gij ons daarbij helpt, doet gij er een goed werk mee. Gij kunt dadelijk daarna weer naar uw land terug worden gebracht, als gij het wenst,

en al uw moeite zal rijkelijk beloond worden.

— Ik heb kind noch kraai daarginds, mijnheer, zei Barr eenvoudig. Mijn vrouw, mijn zoon en twee dochters zijn gestorven. Nu ik eenmaal hier ben — waarom zou ik teruggaan? Ik heb wat geld bijeen gespaard; dat heb ik medegenomen — en de paar jaren, die ik misschien nog te leven heb, zal ik daarmee wel rondkomen.

— Uw oude dag zal zonder zorg zijn, daarvoor sta ik u borg, hernam Raffles vriendelijk. Vannacht zult gij wellicht vreemde dingen zien, maar verwonder u daarover niet, vrees niets, alles geschiedt ten beste van arme, bedrogen lieden. Als alles achter de rug is, zult gij vernemen, waartoe gij geholpen hebt, dat be loof ik u.

Barr dacht even na, en zei toen eenvoudig:

— Als het u te doen is om de daders te straffen, dan ben ik uw man, mijnheer — dat is alles, wat ik te zeggen heb.

— Goed, dan gaan wij nu aanstonds heen.

Barr zette zijn hoed op en trok zijn jas aan.

De vier mannen verlieten het huis en op straat gekomen, riep Raffles een taxi aan.

— Waar gaan wij heen? vroeg Charles Brand op zachte toon, toen de auto kwam vóórrijden.

— Naar het huis van Spicer.

— Maar misschien is hij niet eens thuis.

— O jawel. Hij zal zeker thuis zijn. Ik heb hem een briefje geschreven, waarin « een goede bekende » hem mededeelde, dat hij hem een en ander had te vertellen over zijn vroegere relaties met Hurlet. Als dat hem niet thuis houdt, dan weet ik er niets van.

Nadat Raffles de chauffeur het adres had opgegeven, stapten zij in, en een half uur later stopte de chauffeur voor een fraai huis in de Grosvenor Road.

Raffles belde aan en zei tot de bediende, die de deur opende:

— Is je meester thuis, vriend? Mr. Spicer verwacht mij.

— Dan zal ik u aandienen.

— Dat is niet nodig. Wij zijn van de politie. Wijs ons alleen maar de weg naar de werkkamer van uw meester.

De bediende keek Raffles en de drie mannen verschrikt aan en liet hen binnen.

Allen gingen de trap op, de bediende op de voet volgend.

— Deze deur mijnheer, zei de man sidderend, alsof hij een voorgevoel had van wat er zou geschieden.

— Wat is daar naast? vroeg Raffles fluisterend.

— Een kleine rookkamer.

— Is er een tussendeur? vroeg Raffles.

— Jawel, mijnheer.

Raffles wendde zich tot Barr en zei:

— Ga daar dan binnen, en neem achter de deur plaats. Luister goed, naar wat wij zeggen. Als ik in de handen klap, komt gij binnen.

Barr ging de kleine kamer binnen en Raffles legde zijn hand op de kruk van de deur der kamer er naast.

Een seconde later stonden de drie mannen in het vertrek van Philip Spicer.

HOOFDSTUK VIII

VERGELDING

Bij de haard zat een man, die verschrikt opsprong, toen de deur zo onverhoeds open ging, en keek de binnenkomenden met wijd open ogen verbaasd aan.

— Wat heeft dat te beduiden? stotterde hij ten slotte, aangegrepen door een onbestemde vrees bij het zien der drie onbeweeglijke gedaanten, die daar zwijgend en dreigend bij de deur stonden.

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Spicer met stemverheffing, terwijl hij een stap naar voren deed.

— Wie wij zijn zult gij aanstonds vernemen, Philip Spicer, antwoordde Raffles afgemeten. En wat wij willen — is gerechtigheid.

Spicer wankelde achteruit, alsof hij een spookverschijning zag opdoemen, en werd dodelijk bleek.

— Is dat een grap? mompelde hij schor, met een poging om te glimlachen, welke zijn gluiperig gelaat tot een afschuwelijke grijns vertrok.

— Neen, het is geen grap, ant-

woordde Raffles, op dezelfde afgemeten toon. Het is bittere ernst. Gij hebt mijn briefje ontvangen?

— Als gij dat briefje geschreven hebt, moet ik u zeggen, dat ik niet begrijp, waarom ik er enige waarde aan heb gehecht, en thuis ben gebleven, om te vernemen wat de schrijver mij wel te zeggen kon hebben, hernam Spicer, met een vergeefse poging zijn stem vast te doen klinken.

— Ik sprak daarin van uw relaties met Hurlet ging Raffles onverstoorbaar voort — en ik bedoelde daarmee uw relaties van twee en twintig jaar geleden — die van de bar aan de straatweg van Corrientes in Argentinië.

Na deze weinige woorden kromde Spicer zich voorover, als een tijger, gereed om de sprong te doen.

Zijn met bloed belopen ogen, puilden hem letterlijk uit het hoofd, van waanzin en doodsangst.

Zijn borst hijgde reutelend, zijn lippen waren boven zijn tanden op-

getrokken, als van een wolf, die gaat bijten.

— Wat zegt gij? vroeg hij drie-maal achter elkander.

— Ik zeg, dat gij en Hurlet twee en twintig jaar geleden een reiziger hebt vermoord en uitgeschud, en zijn lijk in de kelder van uw huis hebt begraven. Ik zeg, dat gij hem zijn goudstof ter waarde van 12.000 bolivars hebt ontnomen. Ik zeg, dat gij met dat bloedgeld de fabriek hebt gesticht, die nu de trots van uw medeplichtige uitmaakt. Ik zeg, dat gij hierover slechts enkele dagen geleden met Hurlet hebt gesproken in het kantoor van de fabriek. En als gij dat zoudt willen tegen-spreken...

Hij voltooide de zin niet, maar klapte luid in de handen.

De tussendeur ging open, en Barr trad te voorschijn.

Spicer wendde snel het hoofd in zijn richting en uitte een rauwe kreet, zijn haren rezen ten berge, en zijn ogen dreigden uit de kassen te puilen.

Een rochelend geluid ontwong zich aan zijn keel, en eensklaps schreeuwde hij:

— Weg! Ga weg! Ik beken! Het is waar! Ik heb hem vermoord! Ik beken, ik...

De woorden gingen over in een reutelend gefluister, en Spicer viel voorover op de tafel met uitgestrekte armen.

Raffles wierp een blik op het lichaam van de moordenaar en zei:

— Loochenen zou ook niet baten. Hier staat een getuige, die u zou kunnen verpletteren. En uw gesprek met Hurlet heeft u verraden. Gij spreekt toen van bewijzen. Waar zijn die? Ik moet ze hebben.

Spicer bewoog zich niet.

— Verstaat gij mij niet? Gij moet mij dadelijk de bewijzen van de schuld van Hurlet geven.

Het lichaam op de tafel verroerde zich niet.

Raffles trad een paar stappen naar voren, en legde zijn hand op de

schouder van de moordenaar.

Door deze zachte aanraking alleen, gleden het lichaam van de tafel met een doffe slag op de vloer.

Raffles bukte zich over hem heen, en richtte zich aanstonds weer op.

— Dood, zei hij ernstig. Een hart-verlamming heeft een einde aan zijn leven gemaakt. De aardse rechter kan hier niet meer vonnissen.

Een ogenblik stonden de vier mannen roerloos, met gebogen hoofd, om het dode lichaam.

Toen vroeg Brand zacht:

— En die bewijzen?

— Die moeten wij in ieder geval hebben, zei Raffles.

Hij trad op de schrijftafel toe, onderzocht deze snel, en had aldra een geheime lade gevonden.

Daarin lag een groot dolkmes, waarvan op het lemmer nog duidelijk de sporen van bloed te zien waren, voorts enige papieren waaruit het eigendomsrecht op de kroeg bij Corrientes bleek, en ten slotte een klein linnen zakje, waarin zich nog enkele korreltjes stofgoud bevonden.

Raffles kwam met het mes en het zakje naar Barr toe, die zwiingend, met bleek gelaat op dezelfde plek was blijven staan en vroeg:

— Kent gij deze voorwerpen?

De oude man wierp slechts even een blik op het mes en het zakje en antwoordde:

— Dat dolkmes heeft aan Hurlet toebehoord, daarop wil ik wel een eed doen, en het zakje heb ik in handen van die ongelukkige reiziger gezien.

— Dat is voldoende, zei Raffles kortaf. Kom, lui, wij hebben hier niets meer te doen. Een gedeelte van onze taak is thans verricht.

Zij verlieten de kamer en troffen bij de trap de bediende aan, die daar bleek, met verschrikt gelaat stond te wachten.

— Ik heb alles gehoord, mijnheer, stamelde hij, toen hij Raffles zag naderen. Neem mij niet kwalijk, dat ik geluisterd heb...

— Dan weet gij, wat u te doen

staat, zei Raffles. Sluit de deur af, opdat niemand de kamer kan ingaan; wij zullen voor het overige zorgen.

De man knikte zwijgend en Raffles en zijn metgezellen verlieten het huis.

Raffles gaf het adres van de particuliere woning van Bernard Hurlet op aan de chauffeur van de taxi, die nog steeds voor de deur geparkeerd stond, en allen stapten in.

Gedurende de rit werd er weinig gesproken.

Iedereen was nog te zeer onder de indruk van dit plotselinge einde van de moordenaar.

Het was half twaalf toen de chauffeur eindelijk stopte voor het vorstelijk verblijf van de fabrikant.

Enige ramen waren nog verlicht.

Raffles zond de auto weg, en de vier mannen liepen snel naar de huisdeur.

Deze werd op het bellen van Raffles geopend door een bediende, die niet weinig verbaasd was, toen hij daar vier mannen zag staan.

— Is uw meester reeds naar bed? vroeg Raffles.

— Nog niet, mijnheer, maar hij staat wel op het punt naar zijn slaapkamer te gaan, antwoordde de man.

— Ga dadelijk naar hem toe en zeg, dat iemand hem namens Mr. Spicer moet spreken over een zaak, die geen seconde uitstel kan velen.

De bediende, verschrikt door de ernstige toon, waarop de bezoeker gesproken had, liet alles binnen en ging de trap op.

Even daarna kwam de bediende terug, met het verzoek hem te willen volgen.

Zwijgend gingen de vier mannen, door de bediende voorafgegaan, de trap op.

De bediende klopte op een brede, witgelakte deur en een stem riep « binnen! ».

Raffles en zijn metgezellen traden binnen, en de bediende deed de deur achter hen dicht.

Hurlet zat aan zijn schrijftafel, met een dikke sigaar in zijn mond. Hij stond langzaam op, met een verwonderde uitdrukking op zijn gelaat.

— Mag ik weten... begon hij, maar hij eindigde de zin niet.

Zijn blik was op Barr gevallen, die in het volle licht van de elektrische kroon stond.

Hij begon over zijn gehele lichaam te beven en de sigaar ontgleed aan zijn vingers en viel op het vloerkleed.

Met wijd opengespalkte ogen staarde hij naar de oude man, die daar in het volle licht stond.

Zijn lippen bewogen zich, maar er kwam geen klank uit zijn keel.

Raffles trad op hem toe, in de ene hand de dolk, in de andere het zakje, waarin het stofgoud was geweest.

— Herkent gij deze dingen? vroeg hij kortaf.

Hurlet sloeg beide handen voor het gelaat en zonk op een stoel neer. Zijn knieën knikten.

— Hij dreef mij er toe aan, zei hij, nauwelijks verstaanbaar. Hij is de kwade geest in mijn leven geweest.

— Spicer is dood; een hogere macht heeft uitspraak in zijn zaak gedaan, zei Raffles op zachte toon. Maar dreef hij u ook aan, om de ongelukkige Duncan te bestelen? Dreef hij u aan, om de oude man, die u twaalf dagen geleden op goed vertrouwen zijn plannen en tekeningen afstond, te bedriegen, en zijn uitvinding als de uwe te laten doorgaan? Zeg, Bernard Hurlet, dééd HIJ dat?

Hurlet gaf geen antwoord, en een siddering liep over zijn lichaam.

— Mijn dochter — kreunde hij.

— Hebt gij aan de dochter van uw slachtoffer gedacht? vroeg Raffles met harde stem. Hebt gij u er om bekommerd, of zij beiden omkwamen van honger en ellende? Trok gij u er iets van aan, dat de oude man genoodzaakt was een brood te stelen, om de honger van zijn enig kind te stillen? — Een

brood, terwijl gij in overdaad zweelde, terwijl gij u zat vrat, terwijl de wijnen aan uw tafel stroomden en gij een kapitaal uitgaaft, om uw gasten te onthalen? Komt het er niet op aan, of een arme verhongert? Zeg maar niets, harteloze schurk. Maar er bestaat nog vergelding, Bernard Hurllet. Duncan zal gewroken worden. Dàar ligt papier. Voor de moord op de reiziger in Argentinië kunt gij, helaas, niet meer boeten, want de zaak is verjaard, naar ik vernomen heb. Maar voor al het andere zult gij boeten. Neem een pen, en schrijf op wat gij tegenover Duncan misdreven hebt, zowel als tegen de oude uitvinder, die u het laatst heeft bezocht.

— Dat zal mijn ondergang zijn! jammerde de fabrikant. Men zal mij naar de gevangenis slepen, men zal mij veroordelen. Ik...

Op dat moment ging de deur open en... Violet verscheen op de drempel.

Zij was bleker dan een doek, en haar ogen hadden een koortsachtige glans.

Zij deed een paar schreden in de kamer, waarbij zij zich aan de meubelen moest vasthouden, en zei, met een stem, die hard en droog klonk:

— Teken dat stuk, vader.

— Maar mijn kind, je toekomst... stamelde Hurllet.

— Teken, zeg ik u. Wat doet mijn toekomst er toe? Gij hebt wel de toekomst van twee onschuldige mensen vernietigd. Teken!

Het meisje maakte een bevelend gebaar.

Hurllet nam de pen op, wierp nogmaals een schuwe blik op zijn dochter... en begon te schrijven. Terwijl hij schreef leunde Violet met gesloten ogen tegen de wand.

Hurllet stond op en gaf Raffles het papier, en strompelde naar zijn bureau.

— Houd hem terug! riep Raffles eensklaps.

Het was te laat.

Een schot klonk.

Met een doffe slag viel het grote lichaam van de misdadiger, die te laf was de gevolgen van zijn daden onder de ogen te zien, voorover op het blad van de schrijftafel.

Als een slaapwandelaarster trad Violet op het lichaam van haar vader toe.

Een dunne stroom bloed, vloeide uit diens rechter slaap.

— Wat was er met mijn vader — wat was er gebeurd in Argentinië, waarover gij sprak, mijnheer? zo wendde zij zich toonloos tot Raffles.

Slechts een ogenblik aarzelde de Grote Onbekende; toen zei hij:

— Het is beter, miss, daarover niet meer te spreken.

Barr trad snel naar voren en wilde iets zeggen, maar met een bevelend gebaar legde Raffles hem het zwijgen op.

Violet was nu vlak bij het levenloze lichaam van haar vader, en tilde een hand op, maar de hand viel slap weer neer.

Het jonge meisje wankelde even en zou zijn gevallen, als Charles Brand niet snel was toegeschoten om haar op te vangen.

Diezelfde nacht gebeurde er met Edgar Bowley, de jonge tekenaar-constructeur op de fabriek van Hurllet & Spicer Ltd, iets heel merkwaardigs. In het holst van de nacht werd hij door een paar gemaskerde mannen van zijn bed gelicht, gebonden en gekneveld, en vervolgens in een wachtende auto getild, die vliegensvlug met hem wegreed.

Gedurende de rit verzonk hij in een verdoving, — en toen hij daaruit ontwaakte was het donker om hem heen,; hij lag op een hoop stro uitgestrekt in een ledige schuur, terwijl op enkele meters afstand van hem, eveneens op een stroleger, een jong meisje rustig lag te slapen.

Dat jonge meisje was Violet Hurllet.

Op zijn borst lag een brief, en het adres droeg zijn naam.

Verwonderd scheurde hij de enveloppe open, en las bij het licht van

zijn electriche zaklantaarn het volgende :

« Edgar Bowley,

Als gij deze brief leest, zult gij u in Amerika bevinden, in gezelschap van het meisje, dat uw vrouw zal worden. Waarschijnlijk kan zij u wel verklaren, waarom ik het nodig heb geoordeeld, u hierheen te brengen. Er zijn in Londen dingen voorgevallen, welke haar leven daar zouden vergallen. Hier echter kunt gij een nieuw leven beginnen, met het

geld hetwelk gij in uw borstzak zult vinden : — twintig duizend dollar — ruimschoots voldoende voor een man van uw jeugd en uw capaciteiten. Het geld van Violet's vader krijgt gij echter niet : — daaraan kleefte het zweet en het bloed van anderen. Ik echter zal het weten te gebruiken op een wijze, die aan duizenden ten goede zal komen.

Het beste wordt u toegewenst door
JOHN RAFFLES. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De halfbloed

15 *Nieuwe* titels **WILD-WEST** serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Mathau
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richards
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winckler
6. **Wet zonder Genade**
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richards
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William Colt MacDonald
10. **Half, Mr. Morton**
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Mathau
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f 5,- is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor is reboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
 ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 57007